

Kaina septynios markės

VYDŪNAS

BHAGAVAD GĪTĀ

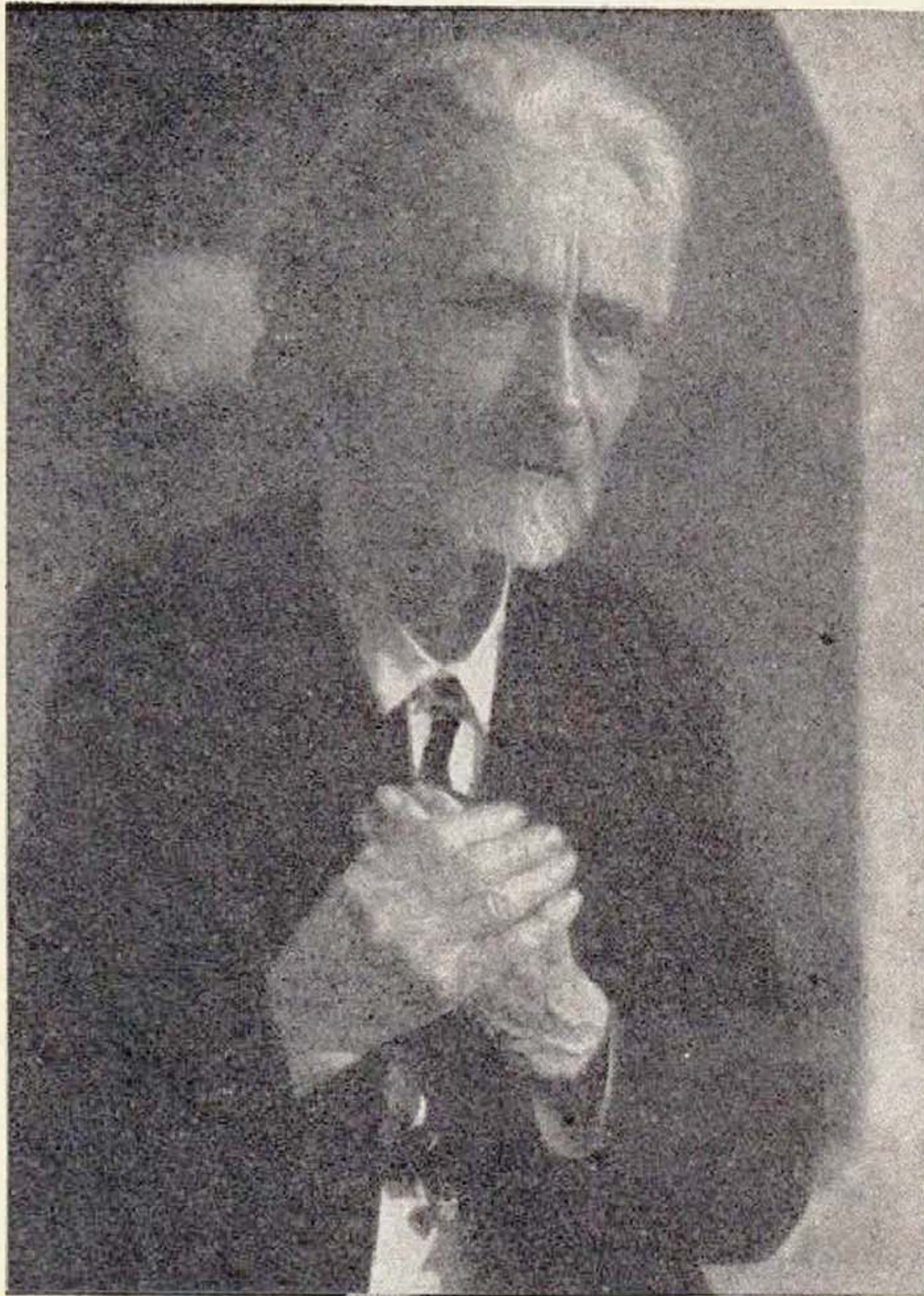
Palaiminantioji Giesmė
Vertimas iš Sanskrito

Dr. Vydūno Bitulių lėšomis
išleido

Lietuvių Skautų Brolijos Vadija
Detmold

1947 — 400- lietuviškosios knygos
sukakties — metais

Vydanas

यो मां पश्यति सर्वत्र
सर्वं च मयि पश्यति ॥

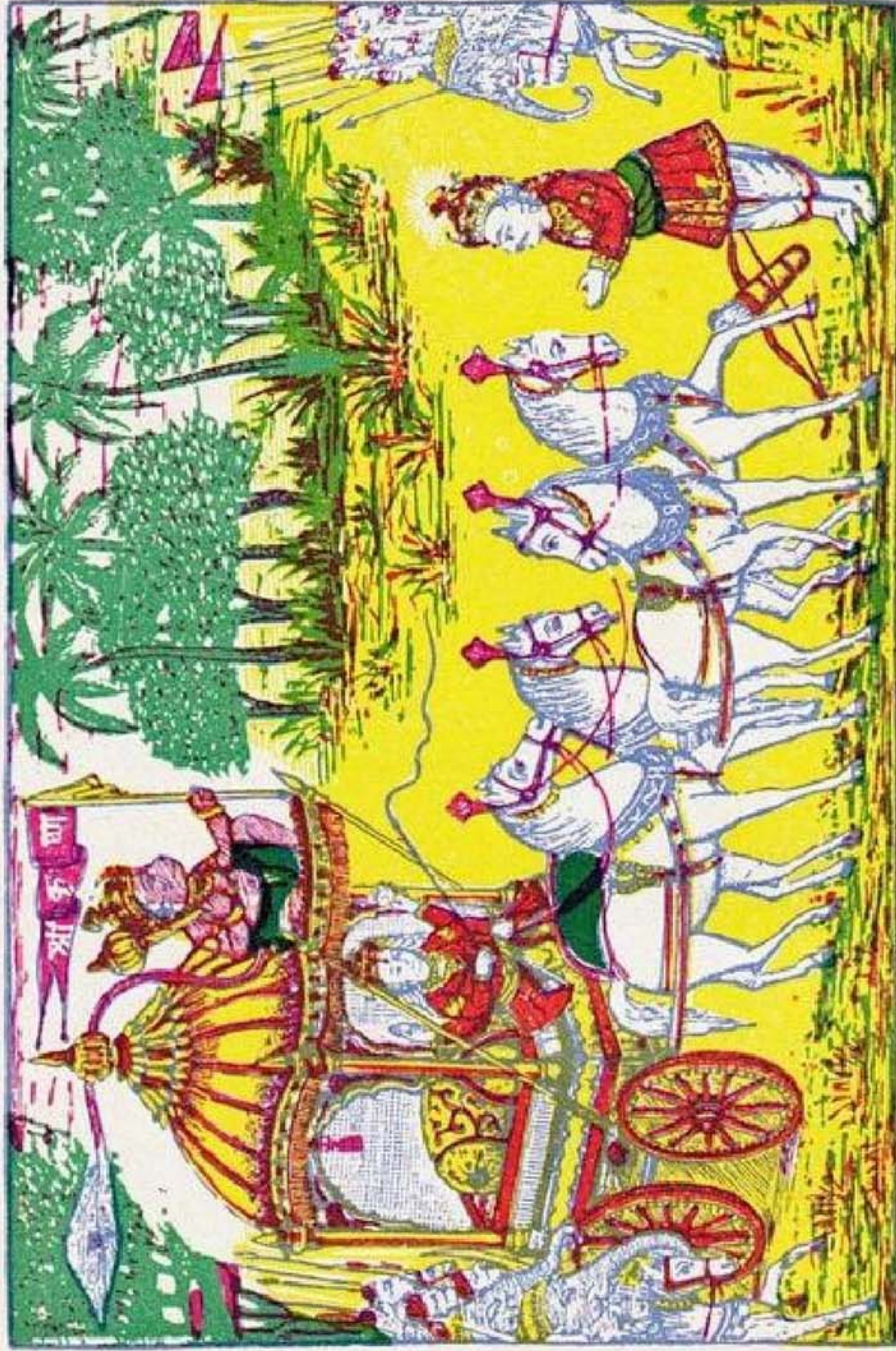
तस्याहं न प्रणश्यामि
स च मे न प्रणश्यति ॥

Įprastomis raidėmis:

Jo Mam pašjati sarvatra —
sarvam tša maji pašjati —
tasjaham na pranašjami —
sa tša mè na pranašjati.

Kurs Mane regi visame —
ir mato visa Manyje,
tam Aš niekados nepradingstu,
ir jis nuo Manęs niekumet nebsišalina.

(6-Pokalbio 30-eilės).

कर वसु पद बाविस ज्या वेद स्तन शोभनी शिरें सात । पुच्छे पांच जयाला सरतां दे मुक्ति अल्प दिवसांत ॥

PASTABA.

Nepaprastų mano vartojamų žodių ir apskritai kalbos taisyklingumui priziūrėti ir pataisyti, kur tai reikalinga, padėjo man mano Bitiulis Antanas Krausas. Jis pasirūpino ir šio vertimo atspausdinimu. Už tai sakau Jam nuoširdiausia atsiū. Sanskrito žodius Sanskrito rašmenimis atspausdinti, kaip norėta, šiame leidime nėra galima, bet ir nuo kitų ketinimų tenka dėl esamų sunkenybių atsisakyti.

Pagaliau sakau širdingą atiu ir visiems, kurie savo aukomis padarė galima šį veikalelį atspausdinti.

Detmolde 1947-mt. Geguzės mėn. 25-d.

VYDŪNAS.

Turiny s

1. Turinio Apzvalga 5
2. 3odis apie šį Bhagavad Gitos vertimą 9
3. Supazindinimas su Giesme 13

I. Dalis.

4. 3mogus ir prasmingiausias jo Pasistengi-
mas susivokti Dievūje 17
5. I-Pokalbis, Gaivata iš Sukniubimo 18
6. II-Pokalbis, Gaivata iš Susimąstymo 26
7. III-Pokalbis, Gaivata iš Veiklumo 38
8. IV-Pokalbis, Gaivata iš skaisčėjantio
Išmanymo 45
9. V-Pokalbis, Gaivata iš Veikimo Davinių
Atsizadėjimo 52
10. VI-Pokalbis, Gaivata iš Pasišventimo
Esmingumui 58

II. Dalis.

11. 3MOGUS IR AUGSTIAUSIASIS 66
12. VII-Pokalbis, Gaivata iš svarstantio
Mąstymo 68
13. VIII-Pokalbis, Gaivata iš Atsidavimo
augstiausiam Dvasiai, nesibaigiantiam
Kūrėjui 73

14. IX-Pokalbis, Gaivata iš viešpataujantiojo
Mokslo ir Slėpingumo 79
15. X-Pokalbis, Gaivata iš Numanymo
dieviško Didingumo 86
16. XI-Pokalbis, Gaivata iš Regėjimo
Augstiausiojo Apreiškų Visatoje 94
17. XII-Pokalbis, Gaivata iš Atsidavimo
Augstiausiam 105

III. Dalis.

18. 3MOGUS - GAIVIUS ir Kliūtys, kurias
jis uztinka 109
19. XIII-Pokalbis, Gaivata išmanant Skirtumą
tarp Būklės ir Būklę Patirantiojo 113
20. XIV-Pokalbis, Gaivata iš Atsikliudymo
iš trijų Kokybių 119
21. XV-Pokalbis, Gaivata iš Sąmoningėjimo
augstiausiam Dvasiškume 125
22. XVI-Pokalbis, Gaivata iš Pasiaiškinimo
tos, kas dieviška ir kas daimoniška 128
23. XVII-Pokalbis, Gaivata iš trejopo Tikė-
jimo Supratimo 133
24. XVIII-Pokalbis, Gaivata Išganymo sie-
kiant Atsizadėjimu 139

3ODIS APIE ŠI BHAGAVAD GITOS VERTIMĄ.

Parašęs ilgų metų mąstymo veikalą apie žmonių sąmoningumą tikybiniuose padavimuose. Sventraštiuose ir Sventuose žymzenkliuose, panorėjau vieną žymiausiųjų Sventraščių versti į Lietuvių kalbą. Jau seniai buvau manęs, kad tam tiktų Chinetių išmintiaus Lao-Tsės raštas Tao-Te King, arba Hinduų Bhagavad Gita. Bet pradėjus versti Lao-Tsės veikalą iš Vokietų kalbos vertimų, greit numaniau, kad geriau būtų versti Bhagavad Gitą.

Prieš maž-daug 30 metų buvau pasistengęs nors kiek išmokti Sanskrito kalbą, kuria Bhagavad Gita parašyta. Pirma priemonė tam buvo knyga: Franz Bopp, Kritische Grammatik der Sanskrita Sprache, Berlin 1868. Tada studijuodamas Berlyne naudojausi veikalu: F. Kielhorn, Grammatik der Sanskrit-Sprache, Berlin 1888, knyga Georg Bühler, Leitfaden für den Elementarkursus des Sanskrit, Wien 1909, bei Adolf Friedrich Stenzler-Richard Pischel, Elementarbuch der Sanskrit-Sprache, Berlin 1892.

Bet visokie darbai-reikalai atitraukė mane nuo patvaresnio pasidaravimo tai kalbai pramokti, ir ji man išlengvo iš atminties jau ir slinko.

Todėl, pradėjus versti Bhagavad Gitą į Lietuvių kalbą, pasiėmiau kelis jos vertimus į Vokietių kalbą, vyriausiai Prof. Dr. P. Deussen'o Der Gesang des Heiligen, Leipzig 1911, Dr. Franz Hartmann'o Die Bhagavad Gita, Das Lied der Gottheit, Braunschweig 1897, Theodor Springmanno Bhagavad Gita, Der Gesang des Erhabenen, Lauenburg-Elbe 1921, pagaliau K. O. Schmidt, Bhagavad Gita, Das Hohe Lied der Tat, Baum-Verlag, Pfullingen 1940 ir vieną jos vertimą į Anglų kalbą, būtent: Annie Besant and Bhagavan Das The Bhagavad Gita, Adyar-Madras, India 1926. Tame veikale Sanskrito kalbos sakiniai dar ir atskirais zodiais padalinti, taip kad kiekvienam Giesmės eileiui pridėtas žodynėlis.

Pradėdamas darbą, atsiziūrėjau vyriausiai į minėtuosius vertimus. Nelengva man buvo susivokti patiuose Sanskrito sakiniuose. Bet kartą išvertęs visą veikalą ir jį sulyginęs su Hindų raštu, pradėjau išnaujo versti. Ir kartočiau tą darbą penkis sykius, jeib nors-kiek būčiau prikopęs dvasinį jos sąmoningumo lygį. Daug man padėjo iš Hindijos pasirūpintas žodynas: Vaman Shivram Apte, Sanskrit-English Dic-

tionary, Bombay 1922 ir toliau Carl Cappeller, Sanskrit Wörterbuch, Straßburg, 1887, Verl. J. Trübner.

Labai ir sunku buvo surasti tinkamiausius Lietuvių kalbos žodius taip vienam gyvenant ir retai teturint progos lietuviškai, bet ir kitaip dar pasikalbėti. Tai ieškinėjau Dr. M. Niedermann'o, A. Senn'o ir F. Brender'o, Lietuvių Kalbos Žodyne, Heidelberg 1932, Prof. St. Salkausio Bendrojoje filosofijos terminijoje, Kaunas 1937 ir Žodyne Friedrich Kurschat, Litauisch-deutsches Wörterbuch, Halle a. S. 1883.

Bet svarbu man buvo pirm viso iš to dvasinio lygio, iš kurio Bhagavad Gitos kūrėjai ją parašė, jos giliausiąjį turį ir lietuviškai apreikšti, ypatiai jos pagrindines mintis, būtent, kad esame **DIEVŪJE** ir **Jame turime sąmoningėti**.

Sanskrito kalbos vardus ir žodius rašau savo raidėmis, bet kaip raidės Hindų parenkamos, Sanskrito balsių ilgį pažymiu brūkeliu, šiaip tam vartodamas stogelį, kurį dedu ir ant jų e, kurs ten kaip ir o visumet yra ilgas, ir šiaip ant kitų balsių, kada žodis pritaikomas mūsų kalbos tvarkai, pvzd., kada vartojamas galininko linksniu.

Sanskrito zodiams ir vardams kirtis dedamas ant priešpaskutinio skiemens, jeigu jo balsis ilgas, jeigu trumpas, ant tretio skiemens, iš galo skaitant. Dėdamas po lietuviško zodio kartais Sanskrito žodį skliausteliuose, dažniausiai parenku tam jo vienaskaitos vardininką. —

Primintina dar ir tai, kad prieš kiekvieną Bhagavad Gitos dalį ir pokalbį dedu aiškinimus to, kas jos zodiais pareiškama.

Tilžėje 1940-mt. Liepos 20-d.

VYDŪNAS.

SUPAŽINDINIMAS SU GIESME.

Didieji Hindų Sventraštiai yra Vėdos, Upanišados bei Vėdanta ir, vėlesnių laikų, Gautamo Buddhos Kalbos. Tais raštais ir dar šiandien naudojasi Hindūs vyriausiai Hinduizmo dvasininkai, Brahmanai. Platiajai visuomenei Sventraštis yra Bhagavad Gita, Palaiminantioji Giesmė.

Ji yra maža dalis didiosios eiliuotos apysakos Mahabharata, tai esti Didysis Kovotojas. Si apysaka apima 100 000 dvielių eilėsių. Jos turinys šitoks.

Garsios valdovų Kurų giminės karvedys Bhišma mūsų lauke mirtinai sužeistas. Merdėdamas jis jauniems aiškina įvykius ir tai, kas darytina taurių žmonių, tėvynės gyventojų. Žmogus ilgstasis išvadavimo. Bet jis jam tenka tik tai, jeigu žmogus nuoširdiausiai eina savo pareigas.

Augstiausiosios pareigos skirtos valdovui ir kariams. Bet lygiai vertintinos ir šeimos tėvų pareigos. Visomet jos turi būti atliekamos tauriausiu pasišventimu. Šeimos tėvų elgesys yra visos tautos gerbūvio pagrindas.

Sios pamokinantios apysakos maza, bet labai svarbi dalis yra Bhagavad Gita, Palaiminantioji Giesmė, kuri susideda tik iš 700 dvielių eilėsių.

Jojoje pasakota, kaip dviejų gentiškų giminių, Pandavų ir Kuru, kariuomenės, geriausiai ginkluotos, susitinka kovojimui. Pandavų pusėje žymiausias karys yra Ardzuna. Jo karinį vezimą valdo Krišna. Kuru valdovas yra aklasis Dhritaraštra. Jis prašo savo valdininką Sandžają, kad jam aiškintų, kas darosi. Jo sūnus, Durjodhana, yra uzimtas pasitarimo su savo kariavimo mokytoju Drona.

Taip ir prasideda Bhagavad Gita. Kad ji neturi būti suprantama kaip kokio gyvenimiško vyksmo apysaka, matyt jau iš įvairių vardų. Abi gimini varžosi dėl Hastinapūros, dramblių vietovės, vadinamos, dėl galių susikaupimo gyvatos. Laukas, kuriame tenka kautiesi, įvardintas Dharmakšetra, tiesos ir pareigų lyguma, šventu lauku, kurs seniau buvo Išminties didiūnų nuosavybė. Vyriausi-dvi visos giesmės asmenybi yra Krišna ir Ardzuna. Juodu įvairiais, bet labai prasmingais vardais vadinamu. Ir jų ginklų vardai, pvzd. De-

vadatta, Dievo duota, primena, kad visa, kas pasakojama, yra vidinės prasmės ryškinimas.

Krišną ir Ardzuną reikia išmanyti kaip ypatingas galias žmogaus asmenybėje bei gyvenime. Krišna, Tamsusis, Slėpingasis, yra žmogūje, bet ir visoje Visatoje Dieviškumas, Ardzuna, Sviesusis, Žinomasis, yra žmoniškumas žmogūje, asmenybės nusimanymas, sąmonybė, paprastai įvardyjama žodiu aš. Šis pasijunta pastatytas ties visokiomis galiomis ir lydimas visokių galių. Jas visas ir visą vyksmą nustato ir valdo kariško vezimo, būtent, asmenybės vedėjas, Augstiausiasis, apsireiškęs kaip Krišna (Kristus).

Ardzunai grėšia ir jį supa visokios galybės. O jis liepiamas įsigyti galią joms suvaldyti. Jei jis būtų apveikiamas, jis netektų savo esimo žinojimo. Laimėdamas jis iškiltų į Augstiausiojo Sviesą, susivoktų patiame esmingame gyvume bei pagrindinėje sąmonėje.

Sunku jam kovoti. Tūlas jėgas jis yra labai pamėgęs. Jos jam atrodo, tarsi būtų jo giminės. Kiekvienas žmogus myli savo nuotaikos būsenas, savo pageidavimus, savo mintis ir sumanymus. Tokiose sąlygose žmogus susipranta esantiu,

ir iš to jam pasidaro gyvenimo uždaviniai ir jo prasmė.

Visa Bhagavad Gita, galėtume sakyti, visa gyvenimo giesmė, siekia sukelti žmogui sąmoningumą ir galią, **kad ryškintų tą savo gyvenimo prasmę.** Yra tai jo pareiga. Kiekvienas žmogus pasaulio Kūrėjo vartojamas kaip priemonė visam gyvenimui gyvinti ir tobulinti. **Ko-sąmoningesnė ši priemonė, to-reikšmingesni yra jo pastangų daviniai visam pasauliui.**

Žmogus įgyja sąmoningėjimui galimumą su kiekvienu aiškesniu nusimanymu, kad jis yra ir būna Dievūje. O tas jo nusimanymas nuolatai švinta, žmogui einant nuoširdiausiai visas gyvenimo jam skirtas pareigas, pasiduodamas Dievo valiai.

Toks nusimanymas Dievūje yra atsigavimas patiame esmiškame Gyvume. Pats atsigavimas su tam daromomis pastangomis ir įgytoji būseną Hindų raštuose vadinamas Joga, tai yra, ką mes įvardyjame žodiu tikyba. Šitai tam pažymėti vartojamas žodis Gaivata. Žmogus, kurs Dievūje atsigauti stengiasi, yra Hindų įvardyjamas žodiu Jogin. Jam atitikti sakysime, toks žmogus yra Gaivius, o kurs atgailėja — Gailius. — Pastebėti

reikėtų, kad taip, kaip Bhagavad Gitoje aiškinama, mąstyta seniau kaip prieš 4000 metų.

Visas Bhagavad Gitos turinys sudėtas iš 18-kos Pokalbių, kurie nėra lygaus eilėsių gausumo. Jie padalinami po šešis. Taip tada Bhagavad Gita yra trijų dalių.

I-Dalis.

Žmogus ir prasmingiausias jo Pasistengimas susivokti Dievūje.

Krišna tvirtina asmeniškam žmogui, kad jo gyvenimo prasmė yra darbuotis, veikti, kovoti, į nieką neatsiziūrint. **Gyvenimas ir mirimas nėra esmiški, bet praeinami vyksmai.** Augst abiejų yra esmiškumas, kurį žmogus gyvendamas turi pasitikrinti, vadinas, gyvas būdamas, jis turi esmiškėti, esmiškesniu pasidaryti, ir tuo gyvąjį gyvenimą savimi dar gyvinti.

Visa-tam svarbus yra veikimas. Jis dvejoja, būtent mąstymas ir atsidavimas. Bet veikimas neturi kibti prie savo pasėkų. Jis nedarytinas, kad iš to veikėjui būtų naudos ar išvengiamas vargas in bauda, bet kad pildytusi Augstiausioji valia, kuri pasireiškia iš tos būklės, į kurią žmogus gyvenime yra patekęs, ir iš kurio jam iškyla tam tikros pareigos.

I-Pokalbis.

Gaivata iš Sukniubimo.

Ardžuna, žmoniskumo pradus žmogaus asmenybėje, nusimano esąs dviejų priešingų galybių tarpe. Visokie atsizvalgymai menkina jo ryžtingumą, ir jis nusimena. Numato baisius įvykius ir kalba Krišnai, savo gyvenimo vadui, apie skaudias pasėkas, kurios pasidarantios iš giminingų tautų kovos. Netekęs drąsos, Ardžuna visai sukniumba ir žada nekovoti, veikiau mirti ar pasiduoti.

Ir prasideda Bhagavad Gitos zodiai. Pirmuoju parašyta Om (aum). Tuo norėta prisiminti Augštiausiojo, kurs yra visa-ko pradus, vyksmas ir galutinus. Iš to zodio Krikščionims, o ypatiai Europietiams, teko zodis Amen. Pirmame pokalbyje daug visokių vardų pasitinkame. Visi jie reikšmingi, ir dažnai šitė aiškinami. Tik jie truputį grasina. Toliau jų nebėra tokiame gausume.

O m.

Prasideda Palaiminimo Viešpaties Giesmė.

Dhritaraštra sakė:

1- Ką darė susirinkę Sventojoje Lygumoje,

Kurų laukuose, užsidegę kovoti, maniejie ir Pandavai, Sandžaja?

Sandžaja sakė:

- 2- Pamatęs kovai susiburiusią Pandavų kariuomenę, valdovas Durjodhana, priėjo savo mokytoją ir tarė:
- 3- Žiūrėki, mokytojau, kokis galingas tytveikas yra Pandavų kariuomenė, sušaukta Drupados sūnaus, išmintingo tavo mokinio!
- 4- Didvyrių tše, didi šaudytojai tempynėmis (lankais), kovojo lygūs Bhimai ir Ardžunai, būtent Jujudhana, Virata ir Drupada didiame kovos vezime,
- 5- Dhrištakėtus, Tšėkitana ir narsusis Kašios valdovas, Purudžit, Kuntibhodža, Saibja, Vyrių galingasis,
- 6- stiprusis Judhamanjus, drąsusis Uttamaudžas, Saubhadra ir Draupadėjas, visi didių kariškų vezimų kariai.
- 7- Suzinoki bet, Geriausiasai dukart gimusiųjų, ir visus, kurie yra mano kariuomenės vadai, įvardysiu juos tau prisiminti:
- 8- Tavo Didingumas ir Bhišma, Karna ir Kripa, Kovų laimėtojas, Ašvatthamas, Vikarna ir Saumadatti,

- 9- ir daug kitų karzygių, kurie manęs-dėl ir gyvybės atsisako, su įvairiais ginklais ir kautynių įrankiais, visi miklūs kovai.
- 10- Tik nepakankama atrodo mūsų galia, vadovaujama Bhišmos, o jų kariuomenė, Bhimai esant jos vadu, yra pakankama.
- 11- Todėl tegul visi karininkai savo dalyse pagal savo laipsnį uzima vietas aplink Bhišmą!
- 12- Taip kalbėjusiam (būtent Durjodhanai) padaryti džiaugsmą, seniausiasis Kurų, jų tėvūnas (Bhišma, Apgailestavimų Turtingasis), pūtė į savo kaušą, kad sugriovė kaip liūto staugimas.
- 13- Staiga subaubė visokie kaušai, didi ir maži būbnai, ragai ir trimitai, kad triukšmas buvo didiausias.
- 14- Tada didingame savo kariškame vežime, traukiamame baltų žirgų, Madhava (Medui Lygusis, Saldusis, Krišna) bei Pandava (Ardžuna) atsistojusiu pūtė į dangiškus savo kaušus.
- 15- Hrišikėša (Juslių Viešpats, Gauruotasis, Krišna) pūtė į kaušą Pantšadžanja (Tautas suburiąs kaušas), Dhanandžaja (Grobininkas,

- Ardžuna) į kaušą Dėvadatta (Dievo duota), o Vrikodara (Baisi Vilko Ryklė, Bhima) pūtė į didįjį baisaus veiksmo kaušą Paundra;
- 16- valdovas Judhištira, Kuntios sūnus, pūtė į Anantavidžają (Amžinoji Pergalė), Nakula ir Sahadėva pūtė į Sughošą (Saldbalsė) ir į Manipušką (Brangmenimis puošta);
- 17- ir Kašja su didiu šaujamu lanku, Sikhandi su didiu karišku vežimu, Dhrištadžumna ir Virata bei neapveikiamas Satjaki (Jujudhana),
- 18- Drupada ir Draupadėjas, Žemės Viešpatie, ir galingrankis Saubhadra, visi iš visų šalių pūtė į savo kaušus.
- 19- Tas triukšmas, atsigarsėdamas savo griausmu iš žemės ir dangaus, draskė Dhritaraštros sūnų širdis.
- 20- Tada, pamatęs Dhritaraštros sūnus susirikavusius kovai, ir pradėjus šoviniams lėkti, Pandų sūnus (Ardžuna), kurio vėliavos ženklas yra bezdionė, pakėlė savo tempynę (lanką),
- 21- ir sakė Hrišikėšai šiuos žodius, Žemės Viešpatie.

Ardžuna sakė:

Sustabdyki viduryje tarp abiejų kariuomenių
mano vezimą, Atšjuta (Nepajudomasis),

- 22- jeib aš gerai galėčiau įsiziūrėti tuos, kurie
atsistoja, kovoti įnirtę, ir su kuriais man
teks rungties kilusiame kare!
- 23- Matau tše susibūrusius kovai, geidingus
įtikti nelabos minties Dhritaraštros sūnui
(Durjodhanai).

Sandžaja sakė:

- 24- Taip kalbintas Gudakėšos (Garbanuotojo,
Ardžunos), Hrišikėša sustabdė, Bharata
(Kovotojau), geriausiąjį vezimą viduryje
tarp abiejų kariuomenių,
- 25- ir ties Bhišma, Drona ir visais žemės
didiūnais jis tarė: Ziūrėki, Partha (Prithos
sūnau, Ardžuna), kaip tše susibūrę visi
Kurūs!
- 26- Ir Partha (Ardžuna) matė priešais atsistojusius
tėvus, protėvius, mokytojus, avynus, brolius
sūnus, vaikaitius, draugus,
- 27- uošvius ir bitiulius abiejose kariuomenėse,
ir, visus stebėjęs, kaip susirikiavusios

giminės vienai kovoti su kita, Kauntėja
(Ardžuna),

- 28- sujaudintas tarė nusiminęs.

Ardžuna sakė:

Išvydęs šiuos savo gentis, Krišna, kaip,
užsidegę kovoti, jie susibūrė,

- 29- mano nariai suglemba ir mano burna dziūsta,
visas kūnas dreba ir mano plaukai šiaušiasi,
- 30- Gandiva (ginklas, lankas) slysta man iš
rankų, mano oda kaista, nebeįstengiu
pastovėti ir mano protas sukrinka,
- 31- matau nelaimės grąsimus, Kėšava (Grazplauki,
Pilnaplauki, Krišna), o dar nei nenumatau,
ar būtų ir gera kovoje užmušti savo gimines.
- 32- Negeidauju pergalės, Krišna, nei valdiuvos,
nei pasimėgimo. Ką reikėtų mums valdiuva,
Govinda (Karvės, Maistingumo Laimėtojau),
kas dziūgavimas, kas gyvybė!
- 33- Mūsų geidaujama valdiuva, dziūgavimas ir
pasimaginimas iš jų, kurie sukilę kovai,
atsizadėję gyvybės ir lobio,
- 34- būtent, mokytojai, tėvai, sūnūs, net gi
sentėviai, avynai, uošviai, vaikaitiai, svainiai
ir kiti gentys.
- 35- Nenoriu juos zudyti, jeigu ir mane užmuštų,

Madhusūdana (Daimonų Nugalėtojas, Krišna), nei dėl trijų gyvatų valdymo, ko-maziau dėl žemės.

- 36- Užmušę Dhritaraštros sūnus, kokį patenkinimą iš to turėtume, Džanardana (Žmonių Išblaškytojas, Krišna)? Nuodėmė būtų, zudant šiuos pasikėsintojus!
- 37- Todėl ištikrųjų netinka užmušti Dhritaraštros sūnus, patių gimines. Ar galėtume būti laimingi, išžudę savo gentis, Madhava?
- 38- Jeigu jau tie, kurie yra aistros apniauktos dvasios, nemato, kaip nusikalstame, ardydami Seimas, neapkęsdami bitiulių,
- 39- tada nors turėtume patys susiprasti ir atsigręžti nuo nuodėmės Seimoms naikinti, Džanardana!
- 40- Žūstant Seimoms, žūva ir nepamirštami Seimų padavimai apie pareigas, ir taip, Seimoms išnykus, viršų tikrai įgyja neteisingumas,
- 41- neteisingumui vyraujant, Krišna, ir Seimų moteros ištvirksta, Varšnėja (Vrišnios [Viešpaties] Sūnau, Krišna), o moteroms nusizengiant, visi luomai sugenda.
- 42- Šis luomų sugedimas vertia į prarają kartu su Seimomis Seimų griovėjus, ir proseniai

nebtenka reikšmės, neblikus jiems pagarbos.

- 43- Tokiais Seimų griovėjų nelabumais ir luomų vertybių naikinimais išnyksta amžinos vertės giminių ir Seimų įprotiai.
- 44- Ir tiems, kurie yra išrovę Seimų vertybes žmonėse, Džanardana, tenka būti nuolatai pragare, kaip girdėjome.
- 45- Gaila labai, bet mes kėsinausi didiai nusikalsti. Geidaudami pasimėgti krašto užvaldymu, mes ryžtamės zudyti savo gimines.
- 46- Būtų geriau, jeigu, man nesiginant ir metus ginklus, Dhritaraštros sūnūs kovoje mane užmuštų!

Sandža sakė:

- 47- Kalbėjęs kovoje tokiu būdu, Ardžuna, metęs savo lanką su smigtais, palaužtas nusiminimo, susmuko savo vezimo sėdelyje.

Toks tai yra palaiminantios Giesmės, Bhagavad Gitos, slėpiningojo mokslo apie Augštiausiąjį, gaivatos rašto pasiaiškinimo tarp Viešpaties Krišnos ir Ardžunos pirmasis Pokalbis, įvardintas:

Gaivata iš Sukniubimo.

(Ardžuna — Višada — Joga).

II-Pokalbis.

Gaivata iš Susimąstymo.

Krišna, dieviškumas žmogūje, aiškina Ardžunai, asmenybės pradui (samonybei), kad žmogus sąmoningėja, atskirdamas tai, kas amžina, nuo to, kas pranyksta, suprasdamas, kad žmogus turi būti kovotoju, kuriam uzduotos tam tikros pareigos, ir pagaliau, kad reikia jas eiti be prisikibimo prie kokio-nors pasitenkinimo. Ardžunai pageidavus suprantamesnių aiškinimų, Krišna nušvietia sąmoningėjimo kelią.

Sandžaja sakė:

- 1- Jam, kurs taip užuojautos pagautas buvo, kurio akys ašaromis pasruvusios giliame nusiminime, Madhusūdana (Daimonų Nugalėtojas, Krišna) tarė šiuos žodius.

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 2- Iš kur šioje visa nulemiantiojoje būklėje tau toks suglebimas, kurs nemėgstamas tauriųjų, kurs nekelia augštyn ir nėra garbingas, Ardžuna?
- 3- Nepasiduoki silpnumui, Partha! Tau jis nepridera. Atmeski gėdingą širdies bailumą! Sukilki, Parantapa (Priešų Naikintojau)!

Ardžuna sakė:

- 4- O kaip galėčiau su smigtais kovoje pulti Bhišmą ir Droną, Madhusūdana? Juodu yra pagarbos verti, Arisūdana (Priešų Nugalėtojai)!
- 5- Geriau pasaulyje gyventi išmaldomis negu užmušti garbingus mokytojus. Mušęs tuos mokytojus, kad ir geidaujantius mūsų vertybių, aš valgyčiau krauju apslakstyta duoną.
- 6- Dar ir nežinome, kas mums svarbiau, ar kad mes juos, ar kad jie mus pergalėtų. Užmušęs šiuos Dhritaraštros sūnus, sukilusius prieš mus, ir mes nebenorėtume gyventi.
- 7- Užniktas užuojautos niūkumo, mano protavimas krinka, ir nebnuvokiu, kas mano pareiga; tai ir klausiu tave, kas būtų geriau (man daryt). Pasakyki man, Tavo mokiniui, tai ryškiai! Mokyk mane, Tave prašantįjį!
- 8- Nenumatau, kad išnyktų mano nusiminimas, kurs džioviną visus jusmus, jeigu pasaulyje ir įgyčiau nelyginamai klestėjantią valdiuvą ar taptiau net dievaitių viešpatiu!

Sandzaja sakė:

- 9- Taip kalbėjęs Hrišikėšai (Krišnai), Gudakėša (Ardzuna), tas Parantapa, nutilo, sakęs Govindai (Krišnai), kad nenoriš kovoti.
- 10- Tada Hrišikėša, lyg nusišypsodamas viduryje tarp abiejų kariuomenių, tarė nusiminusiajam šį žodį, Bharata.

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 11- Tu gailies tų, kurie neapgailėtini, nors tavo zodiai ir yra prasmingi. Išmintiai negedi nei dėl gyvųjų nei dėl mirusiųjų.
- 12- **Nebuvo laiko, kada nebūčiau buvęs, nei tu, nei šie tytveikų didiūnai, ir nesiliausime būna po viso.**
- 13- **Kaip gimusysis savo kūne patiria vaiko metus, jaunatvę ir senatvę, taip jam ir tenka naujas kūnas. Ryztingasis todėl nesigraudena.**
- 14- Santykiavimai su daigtiškumu, Kauntėja (Ardzuna), padaro patiriamu šaltį bei karštį, smagumą bei skaudumą, visa-tai užeina ir praeina, būdamos pragaištantios patirtys. Pakęski jas, Bharata!

- 15- Kurio jie nebesukretia, Vyrų Stipriausiasai, kurs pasilieka nejaudinamas skausme bei džiaugsme, tas pribrendęs nemirtingumui.
- 16- Kas neesmiška, tam nėra buvimo, o kas esmiška, tai niekumet negali pranykti. Tai galutinai išmano, kurs tiesą regi.
- 17- Žinoki, kad esamasis Tat (Visatos kilmė), kurio Visata yra išplėsta, nėra sunaikinamas, niekas negali įvykdyti Nepakintantiojo pranykimą.
- 18- Sakoma, Įsikūnyjusiojo apraiškos pragaištantios, kurias sau kuria Esamasis, Nesunaikinamas, Neišmąstomas. Todėl kovoki, Bharata (Ardzuna)!
- 19- Kurs Jį laiko zudytoju, ir tas, kurs mano, esąs zudomas, abu yra nežinėliu. Esamasis nezudo ir nėra zudomas.
- 20- Nėra Jis gimęs, ir nemiršta niekados, kaip buvęs, taip ir būs, niekumet negimęs, nuolatai esamas, amžinas, Jis nedingsta, kad kūnas ir žūva.
- 21- Kurs Jį žino nesunaikinamu, nuolatai esamu, negimusiu, nemenkėjantiu, Partha, kaip tas galėtų zudyti arba zudydinti?

- 22- Kaip žmogus nudėvėtus drabužius atideda ir naujus apsivelka, taip Esmiskumas išgyventus kūnus palieka ir apsireiškia iš naujo įsikūnydamas.
- 23- Nesužeidia Jo ginklai, ugnis Jo nedegina, vanduo nedrėkina, ir nedziovina Jo vėjas.
- 24- Nesužeidiamas, nesudeginamas, neišmirkomas, nesudziovinamas, pastovus, visame būvas, nepajudomas, nepasenstas,
- 25- Jis įvardyjamas neapreikštu, neišmanomu, nepakintantių. Todėl, Jį tokiu pažinęs, neturėtai nusiminti!
- 26- Bet ir manydamas, kad Jis nuolatai gimstas ir mirštąs, ir tada tu, Galingranki, neturėtai gedėti!
- 27- Kas gimsta, tiesa, tam tenka ir mirti, o vėl užgimti, kas mirė. Todėl neturėtų tave raudinti tai, kas daigtiškume neišvengiama!
- 28- Neapreikštos yra būtybės savo pradioje, apreikštos vidurinėje būtyje, Bharata, o išgaišusios, jos yra tik neapreikštos. Tai kam dejuoti!
- 29- Tūli žiūri į tai, kaip į nuostabumą, kiti apie tai kalba kaip apie nuostabumą, dar kiti girdi apie tai kalbant, kaip apie nuostabumą,

- bet visaip kalbant, ir visa-to pasiklausius, dar nėra išmanyta.
- 30- Kas įsikūnyja, tai niekumet nėra sužeidiama kūne, Bharata! Todėl nereikėtų liūdėti dėl gyvūnų!
- 31- Ir atsiziūrėdamas į savo pareigą, tu neturėtai būgstauti.
- 32- Kariui nėra nieko garbingesnio kaip kovoti, Partha, už teisingumą. Tarsi dangaus vartai jiems vertęsi, taip yra palaiminti kariai, kuriems tenka tokios kovos!
- 33- Nenorėdamas kovos už teisingumą, tu neigi savo pareigą bei garbę, ir pasidarai nuodėmingu.
- 34- Tau tektų neišdylanti gėda. O tauriajam panieka baisesnė už mirtį.
- 35- Didieji kariai vezimuose manys, tu pabūgęs bėgai iš kovos, o jų iki šiol labai gerbiamas, būsi menku laikomas.
- 36- Tavo nedraugai kalbės tave peikiantius žodius, tavo išgales pasiepdami. O kas daugiau skaudėtų negu tai?
- 37- Užmuštas tu patektai į dangų, o priešą nuveikęs, tu pasimėgtai zeme. Todėl pakilki, Kauntėja, pasiryzki kovai!

-
- 38- Imki kaip lygų dziaugsmą bei skausmą, naudą bei nuostolį, pergalę bei pralaimėjimą! Juoskisi kovai, ir tu nebūsi nuodėmingas! —
- 39- Taip aiškinta tau iš protavimo mokslo. Dabar klausykis, ką gaivatos budrumas pataria! Tam atsidavęs, Partha, tu atmesi, kas veiklumą smelkia.
- 40- Ir nebūs nepasisekimų, nebūs jokių nuklydimų. Net visai menkas pasišventimas pareigai numalšina didią baimę.
- 41- Ryztingoji siela yra vieninga, Kurų Numylėtasai! Labai išskiedusios ir nesibaigiantios yra suglebėlių nuomonės.
- 42- Nesusipratėliai aiškinasi kalbingai, įsikibę į Sventraščių zodius, Partha, tvirtindami, kad juose neesą nieko daugiau, kaip kas rašmenimis zyminama.
- 43- Geidulingos sielos, jie tiki įkilsią į augstiausiųjų dangų ir pateksią į naują uždėjimą kaip į tikrą savo darbų davinį ir visokiais žygiais įgysią smagumų ir viešpatingumą.
- 44- Visiems, kurie trokšta pomėgių ir įsigalėjimo, kurių dvasia tuo patraukta, nėra galimas sielos nusistatymas ir parimimas laiminantiame susikaupime.
-

-
- 45- Sventraštiai kalba apie tris prigimties kokybės. Laikykis augštų kokybių, Ardžuna, ir augštų priešybių grūtės, pasilikdamas patvariai skaistume be lobia goduliavimo, susikaupęs Esmėje!
- 46- Kaip iš visų pusių suplaukęs mažo tvenkinio vanduo yra naudingas visakam, taip viskas yra Sventraštyje, kas šviesina dvasininką.
- 47- Tavo dalykas yra vien teisingas veikimas, bet niekad os jo daviniai. Nesileiski akstinamas veiklai to, kas tau iš jos teks, bet nepasiduoki dykinėjimui!
- 48- Patvarus gaivatoje dirbki savo darbą, prisikibimą atmetęs, Dhanandžaja! Tesie tau vis tiek pavykimas ir nepavykimas! Toks sielos giedrumas vadinamas gaivata.
- 49- Daug menkesnis negu gaivata iš susimąstymo yra veiklumas, Dhanadzaja. Susivoki skaistiame budrume! Apgailėtini yra, kurie dirba viliojami lobia.
- 50- Kurs yra budrios dvasios, tas iškyla iš abiejų, iš maginantio ir skudinantio veikimo. Todėl gyvėki gaivatoje! Gaivata suteikia sugebėjimą veiklai.
-

- 51- Išmintius, atsibudęs dvasinėje šviesoje, atsizada savo pastangų vaisių; iškilęs iš gimimų būtinumą, jis susivokia patiame išganingume.
- 52- Jeib tu budrėdamas galėtai atmesti apsiniaukimo painiavas, tu turi laikyties augšt viso, kas būtų ar buvo girdima.
- 53- Jeib tu, klaidinamas visokių mokslų, galėtai pasilikti nesuvirpintame sąmoningume, patvarus laiminantiame susikaupime, tu turi siekti gaivatos budrumo.

Ardžuna sakė:

- 54- O kuo pasižymi tas, kurs yra nuolatinio budrumo ir gilaus susikaupimo, Kėšava? Kaip kalba, kurs yra patvarios dvasios, kam jis mėgsta sėdėti, kam vaikštioti?

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 55- Kurs atmeta visus geidavimus, Partha, kurie smelkiasi į širdį, ir, parimdamas Esmėje, yra patenkintas esmingumu, tas vadinamas esantiu tvirtos dvasios.
- 56- Kurio širdis nebesuvirpa skausmuose, ir linksmume liekasi be užgaidų, kuriam nebėra aistių, baimės, pyktio, tas vadinamas patvarios dvasios užsigrūdėliu.

- 57- Kurs visais atzvilgiais būva be prisikibimo, vis-tiek ar jį pataikintų malonumas ar nemalonumas, nieku nebsidžiugindamas, nieku nebapsimaudydamas, tas yra patvarios dvasios.
- 58- Kurs savo jusles nuo juslinių dalykų atlaiko, kaip vėzlys savo narius išitraukia, tas yra patvarios dvasios.
- 59- Juslių dalykai atkrinta nuo sielos, kuri jais nebeminta, jai liekasi tik dar jų skonis, bet ir skonis pranyksta, kada siela yra patyrusi Augštiausiajį.
- 60- Vis dėlto juslės kartais smarkiai užninka ir išmintingojo didių pastangų žmogaus širdį, Kauntėja, tarsi siekdamos ją išrauti iš šaknų.
- 61- Jas visas drausmėje laikydamas ir Manyje susivokdamas, augštiausiajame savo sieki-nyje, jis Manyje parims; jusles suvaldius, dvasia tvirtėja.
- 62- Atsiduodamas juslių dalykams, žmogus prie jų ir kimba; iš to prikibimo kyla geidulingumas, iš geidulingumo išauga aistringumas;
- 63- aistringumas niaukia dvasią ir atmintis pakrinka; tokia atmintis sudarko protą, ir žmogus žūva.

-
- 64- Bet kurs, atsikliudęs nuo daigtiškumo traukos ir atsparos, gyvena daigtuose susivaldydamas, Esmei vadovaujant, tas pasieka palaiminimą.
- 65- Palaiminime visos sielvartos išnyksta, ir nurimusiojoje širdyje užteka sąmoningumas.
- 66- Nėra budrumo tam, kurs nesusivaldo; nėra jo ir tam, kurs nesusikaupia; be susikaupimo nėra nurimimo, o nenurimusiajam nėra palaiminimo.
- 67- Klaidinantioms julsėms atsiduodant, jos prisitaikina nuotaiką, kuri protą plėšia su savim kaip vėjas vandenyne laivą.
- 68- Todėl, Didranki, protas tojo, kurs visiškai atitraukia jusles nuo juslinių dalykų, yra giedrus.
- 69- Kas yra aptemdinanti naktis visoms būtybėms, tame atsigavusysis budi, o kas kitoms būtybėms rodosi budėjimu, tai regintiajam tėra nakties prieblanda.
- 70- Kurio nebejaudina jį pasiekantios geislumo pažados, kaip nebesujudina jūrų visos upės, kurios į jas liejasi, tas prikyla palaiminimą, bet net tas, kurs trokšta geismo dalykų.
-

-
- 71- Kurs atmeta visus geidulius ir žengia tolyn be jų, be asmeninių siekimų, prie nieko neprisikibęs, tam tenka ramybė.
- 72- Tai yra susivokimas Augštiausiajame, Partha; ir nebėra krikdinamas, kurs jame yra atsigavęs. Amžiams pasibaigus, jis Augštiausiajame nuvokia tilsimą (Nirvana).

Toks tai yra palaiminantios Giesmės,
Bhagavad Gitos,
antrasis Pokalbis, įvardintas
Gaivata iš Susimąstymo.
(Sankhja Joga.)

III - Pokalbis.

Gaivata iš Veiklumo.

Žmogui numanius savo nesusipratimą, dieviškumas jo sieloje jam apreiškia, kokiu veikimu jis sąmoningėja. Gyvenantiam negalima būti nieko neveikus. **Gyvenimas yra nuolatinis vyksmas, kuriame dalyvauja kiekvieno gyvūno veikla. Nuolatai plinta pasaulio susikūrimas, ir kiekviena būtybė sprendia jame savo uždavinį.**

To sprendimo raidoje iškyla įvairiausi reikalai. Į juos žmogus, būtent žmoniškumo pradas, yra įpintas. Todėl jis veikti turi. Bet jo tobulėjimui būtina, kad jis dirbtų **savo** darbą, eitų **jam** skirtas pareigas. Tik jis neturėtų būt prisikibęs prie savo veikimo ir jo davinį, o turėtų pasilikti nesuvaržytas augst visa-to. **Žmogaus pasidarbavimo prasmė yra veikti kaip Visatos Kūrėjo priemonė.** Taip reikia suprasti savo pašaukimą. O pasiliekant savo veikloje be sėkmės, tenka surasti tam priežastį.

Ardžuna sakė:

- 1- Jeigu protavimas daugiau reikštų negu veikimas, kaip tu, Džanardana, sakai, kodėl tai man skiri tokį baisų uždavinį, Kėšava?

- 2- Savo keistais žodiais tu trik dai mano protavimą. Pasakyk man visai ryškiai, kaip galėčiau pasiekti gerovę!

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 3- Kaip sakiau, Nenusikaltėli, gyvenime dvejaip tikima, būtent, kad gaivata prikopiama mąstymu, kaip tvirtina protaujantieji, ir veikiant, kuo rūpinasi gaiviai.
- 4- Žmogus neatsikliudo nuo veiklos, nieko nedarydamas, ir nepasieka tobulumo, visako atsizadėdamas.
- 5- Niekas negali būti ir tik akies mirksnį nieko neveikęs; jis neišvengiamai savo prigimties kokybių yra vertiamas ką-noris daryti.
- 6- Kurs atsisėdęs sulaiko savo narius, kad pasilieka neveikią, bet savo vidūje prisimena juslių dalykų, tas yra sugedusio protavimo ir vadinamas apsimetėliu.
- 7- Bet kurs savo jusles valdo savo protu, Ardžuna, be prisikibimo naudojasi savo veikimo nariais gaivatai iš veikimo, tas yra šaunus.
- 8- Daryki, kas teisingai darytina! Vis geriau yra veikti, negu neveikti. Net kūno reikmės šaukia pasidarbavimo.

- 9- Neminint pasiaukojimo veiksmų, pasaulis palaikomas darbais. Todėl, Kauntėja, būki darbštus be prisikibimo!
- 10- Kadaise sutvėręs žmones, jiems skirdamas pasiaukojimą, Kūrybos Viešpats sakė: Aukodamiesi tarp site; tegul tai būna jūsų pageidavimų penas (jūsų melžiama karvė)!
- 11- **Dieviškumui teikdamiesi, jūs misite iš dieviškumo; taip vienas tekdamas antram, jūs pribręsite augštiausiajam labui.**
- 12- Dieviškumas, priimdamas pasiaukojimą, jums suteiks patenkinimą. Kurs neatsilygina tam, iš kurio jis minta, tas yra vagis.
- 13- Taurieji, kurie minta tuo, kas lieka iš atnašų dieviškumui, laisvinami iš nuodėmių; bet tieji, kurie visa skiria savo asmeniui, yra niekingi nusidėjėliai.
- 14- Gyvūnai tarpsta iš maisto, kaip maistas iš lytaus, lytus iš aukų, o aukos auga iš veiklumo.
- 15- Žinoki, kad veiklumas kyla iš Kūrėjo, Kūrėjas iš Augštiausiojo; todėl Augštiausiasis, kurs visame yra, būva ir aukoje.
- 16- **Kurs gyvendamas nedalyvauja gyvenimo raidoje (neseka sukamuoju ratu), pasimėg-**

damas juslėmis, nusideda gyvenimui, Partha, ir gyvena be prasmės.

- 17- Bet kurs pasimėgsta vien Esmingumu, Jame viename rasdamas visą apstą, Juo būdamas visiškai patenkintas, tam nieko nebėra, ką daryti.
- 18- Jis nesisieja su veikimu, nei su neveikimu, ir jis nepasidaro priklausomu kokių-nors būtybių.
- 19- Todėl visumet be prisikibimo vykdytinas yra darbas. Tokiu būdu dėdamas pastangas, žmogus susivokia Augštiausiajame.
- 20- Vien tik savo veikimais valdovas Džanaka ir kiti, gyvendami žmonių gerovei, tobulėjo. Taip ir tu, į tą gerovę atsizvelgdamas, turėtai darbštus būti!
- 21- Ką tik veikia žymesnybė, tą ir kiti žmonės daro; jos pareikštas pavyzdys viso pasaulio yra sekamas.
- 22- Nėra Man nieko darytino visose trijose gyvatose, Partha, ir nieko nepasiekto, kas siektina; vienok visuose veiksmuose Aš esmi.
- 23- Jeigu Aš nedalyvautiau nesiliaudamas veiksmuose, žmonės visur mestų darbą ir slinktų mano taku, Partha.

- 24- Pasauliai sugriūtų, jeigu Aš kada nieko nebeveiktiau. Aš būčiau sumišimo kūrėju ir prazūdyčiau šias gimines.
- 25- Kaip neišmanėliai veikia su prisikibimu, Bharata, taip ir išmintingasis turėtų veikti, bet be prisikibimo, siekdamas pasauliui gerovės.
- 26- Išmintingasis neturėtų atitraukti neišmanėlius nuo jų darbo, prie kurio jie kimba, bet juos skatinti mylėti veiklumą, pats būdamas veiklus Man atsidavęs.
- 27- Visi veiksmai visumet sukeliama gamtos kokybių. Savo esmėje savininkavimo (egoismo) apsvaigintasis mano, jis esąs veikėjas.
- 28- Vienok tasai, Galingranki, kurs nuvokia esmišką skirtumą tarp kokybių ir veiksmų, ir supranta, kad kokybės yra kokybėse skatinimu, nepavergiamas savo veikimo.
- 29- Gamtos kokybių apmonyti neišmanėliai yra kokybių vertiami veikti; neturėtų jų klaidinti, kurs visa žino.
- 30- Man skirdamas visus veikimus, savo širdimi parimdamas Esmėje, nesikurdamas viltių, nesikaupdamas lobio, atsigavęs iš aistrumo, taip tu sukilki!

- 31- Kurie patvariai laikosi Mano nuomonės gyvu tikėjimu, nesišiaušdami, tuos išvaduoja jų veiklumas.
- 32- Kurie į tai snairuoja ir nesilaiko Mano patarimais, tuos, žinoki, esant apniauktos dvasios! Netekę nuovokos, jie žūva.
- 33- Gyvent atitinkamai savo prigimčiai linksta ir išmintingasis. Gyvūnai seka prigimtimi; jai priešinties be prasmės.
- 34- Juslinių dalykų patrauka ir atspara glūdo juslėse, jiedviem nereikia pasiduoti; juodu trukdo atsigavimą.
- 35- Geriau yra eiti savo pareigas be sėkmės, kaip kitų pareigas sėkmingai. Geriau savo pareigose ir mirti; kitų pareigose glūdo grasa.
- Ardžuna sakė:
- 36- Bet kas vertia žmogų nusidėti ir net prieš norą, Varšnėja, tarsi jis būtų galios veikiamas?
- Palaiminimo Viešpats sakė:
- 37- Padaro tai geiduliavimas bei aistringumas, gimdamu iš kaitriosios kokybės, kuri yra didė rijikė ir labai kenksminga. Pazinki ją gyvenime kaip priešą!
- 38- Dūmai gaubia liepsną, veidrodis pilkinamas

dulkių, gemalas apgobtas gimdos, taip gyvenimas tos kokybės yra siautiamas.

- 39- Geiduliais niaukiamas net išmintiaus išmanymas šiojo nuolatinio priešo, kurs, Kauntėja, yra neišdeganti liepsna.
- 40- Sako, jis gyvenęs juslėse, nuotaikoje ir protavime; iš tse jis klaidinąs išmanymą, apgaubęs įsikūnyjusiąją sielą.
- 41- Todėl iš karto tramdyki savo jusles, Bharatų Geriausiasai. Parblokski nuodėmių gamintoją, žinojimo ir išmanymo naikintoją!
- 42- Sakyta, kad juslės esantios šaunios, bet pranašesnis už jas yra protas, jį viršyja išmintis, bet ir už ją kilnesnis yra Jis, būtent Esmingumas.
- 43- Taip Jį nuvokęs augštesnį už išmanymą, savo esmę tvirtinki Esmingume! Nuveiki, Galingranki, priešą, kurs reiškiasi geiduliais ir sunkiai yra apgalimas!

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės,
Bhagavad Gitos,
tretiasis Pokalbis, įvardintas
Gaivata iš veiklumo.
(Karma Joga).

IV-Pokalbis.

Gaivata iš skaistėjantio Išmanymo.

Žmogus turėtų į savo veiklą žiūrėti kaip į Augstiausiam atnešamą auką. Krišna todėl antrina tiesos siekiantio mąstymo bei protavimo ir išmanymo būtinumą. Jų šviesoje tikrai gali būti patikrinamos pareigos, kurias reikėtų eiti be atsiziūrėjimo į tai, kas iš to teks patiam veikėjui. Tokiu atžvilgiu dėstomi įvairūs atsigavimo būdai. Krišna ir mini kartotinus įsikūnyjimus, atsakydamas į Ardžunos klausimus, ir taip atsitiktinai dar prisimena Visatos amžiaus vyksmų, jeib aiškiausias supratimas būtų galimas.

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 1- Šį nesvyruojantį atsigavimą Aš aiškinau Vivasvanui (Saulės Dieviškumui); Vivasvanas pranešė jį Manui; Manus jį skelbė Ikšvakui.
- 2- Tokiu būdu tas gaivatos mokslas teko ateitiai ir buvo sužinotas išminties didiūnų; bet amžių srovėje jis nuseko, Parantapa (Priešų Nugalėtojai).
- 3- O šią senovėje žinotą atsigavimą Aš aiškinu šiandien tau, Man pasišventusiajam, savo bituliui; jis yra tikriausias slėpinys.

Ardžuna sakė:

4- Tu vėliau užgimei, ankstesnio gimimo buvo Vivasvanas, kaip tai turėčiau suprast, kad Tu pradėjęs tą mokslą skelbti? (Palyg. Jono Evang. 8-, 57-ir 58-).

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 5- Daug yra buvusių Man užgimimų kaip ir tau, Ardžuna, visus juos Aš žinau, bet tau jie nėra žinomi, Parantapa.
- 6- Negimusios ir nepragaištantios esmės Aš esmi visų būtybių Viešpats, bet glūdodamas apraiškoje, kuri yra Manoji, gimstu Savaja vaizdavimo galia.
- 7- Kada-nors tik žmonijoje nyksta teisingumas, Bharata, ir nuodėmės įsigali, Aš Pats apsireiškiu.
- 8- Geriems apsaugoti, piktadariams išnaikinti, teisingumo dėsniams iš naujo statyti, Aš anžiais gimstu kartotinai.
- 9- Kurs taip Mano dievišką gimimą ir veiklą iš tikrųjų išmano, tam, kūną palikus, nebetenka užgimti, jis atsigauna Manyje, Ardžuna!
- 10- Daug yra tų, kurie, iškilę iš geidulingumo, iš baimės ir nelabumo, Manyje susivokia;

skaistinti išmanymo ugnimi, jie patenka į Mano būvą.

- 11- **Kokiu tik būdu žmonės Man artinasi, taip Aš juos priimu; Mano yra kiekvienas takas, kuriuo žmonės iš visur atkyla.**
- 12- Kurie geidauja sėkmės savo veiklai ant žemės, tie aukojasi dieviškoms galybėms (dievaitiams); o žmonių gyvenime veiklumui labai greitai tenka davinių.
- 13- Ketveri yra Mano išauginti žmonių luomai, kurie skiriasi kokybėmis ir veikimais. Pazinki Mane esant jų Kūrėju! O tik taip neveikiu ir nenusialinu.
- 14- Veikimai Manęs neapšlaksto, negeidauju savo darbo vaisiaus. Kurs Mane tokiu išmano, tasai savo veiklos nėra varžomas.
- 15- Tai išmanydami, proseniai siekė išvadavimo, skirdamiesi veikimui. Todėl ir tu būki veiklus kaip protėviai senais laikais!
- 16- Kas yra veikla ir kas neveikla, apie tai net žynių nuomonės svyruoja. Todėl noriu tau aiškinti, kas yra veikla, jeib tai sužinojęs liktarsi be nusidėjimo.
- 17- Reikalinga suprasti, kas yra veikimas, kas

klaidingas veikimas, ir kas neveikimas.
Veikimo takas yra klampus.

- 18- Kurs veikime mato neveikimą, o neveikime veikimą, tas žmonėse yra budrus, ir veikdamas pasilieka iškilęs.
- 19- Kurio visi žygiai daromi be geidulių ir svajonių ir sutirpsta išmanymo ugnyje, tas budintiųjų vadinamas išmintiumi.
- 20- Nebekibdamas prie savo veiklos davinį, visumet patenkintas, veikime būdamas nepriklausomas, tas žmogus ir veikdamas nieko neveikia.
- 21- Nieku nesivildamas, savo mąstymą ir širdį valdydamas, palikęs visą lobių graibstymą, vien kūnu veikdamas, jis nenusideda.
- 22- Patenkintas tuo, kas pasiseka pasiekti, iškilęs iš priešingybių grūtės (džiaugsmo ir skausmo), nepavydus, likdamas pasisekime ir nepasisekime vis toks pat, tas ir veikdamas nėra varžomas.
- 23- Kuriam prisikibimas yra išnykęs, kurs laisvai laiko savo protavimą sąmoningumo šviesoje ir savo veikimą padaro aukojimu, tam veikiant veikimas savaime vyksta.
- 24- Amžinasis Kūrėjas pats yra aukojimas ir

pats auka, Kūrėjas ugnyje Kūrėjo atnašaujamas. Kurs visiškai atsiduodamas Kūrėjui veikia, pats aukoja save ir gyvėja Kūrėjūje.

- 25- Tūli gaiviai aukojimą skiria dieviškoms galybėms (dievaitiams), kiti net aukojimą aukoja, jį išliedami į Kūrėjo ugnį;
- 26- kiti aukoja pradedamą girdą ir kitas jusles susikaupimo ugnyje; dar kiti aukoja, ką girdi ir ką šiaip juslėmis patiria, jusmo ugnyje;
- 27- vėl kiti aukoja visą juslių veiklą ir gyvybės kvėpavimą gaivatos ugnyje, kuri, jiems susikaupiant, įziebta išmanymo;
- 28- kiti aukoja lobį, atneša užsigrūdymo ir gaivatos auką, kiti aukojasi tyliu skaitymu ir išmanymo siekimu, o vienuoliai aštriais apžadais;
- 29- dar kiti laiko kaip auką iškvėpavimą įkvėpavime ir įkvėpavimą iškvėpavime, manydami tokiu kvėpavimo priziūrėjimu įkylą į gyvenimo prieglaudą;
- 30- kiti, saikingi valgyme, aukoja savo gyvybės kvapą gyvybės kvapuose. Visi šie moka aukoti, ir savo aukojimu jie atsigauna iš susibiaurinimo.

- 31- Kuriems skani gyvinanti aukų esmė, tie patenka į nekintantį amžinąjį Kūrėją; neaukojantiesiems neskirtas žemiškasis, ir ne anasis gyvenimas, Kurų Geriausiasai.
- 32- Daug visokių aukų paskleidiama ties Augstiausiuoju. Žinoki, kad visos jos kyla iš veiksmo! Tai išmanęs būsi išvaduotas.
- 33- Geresnė už daigtinę yra auka, kuri atnešama išmanymu, Parantapa; visas veikimas be išimties turi savo augstumą išmanyme.
- 34- Jo sieki klusnumu, klausinėjimu ir tarnavimu! Tiesą regintieji išmintiai tave pamokys. —
- 35- Tiesai budrėjęs, nebepateksi į šį apsiniaukimą, Pandava; nėra taip tu visas būtybes be išimties matysi Esmingume, tai esti Manyje.
- 36- Net būdamas nuodėmingiausiasis visų nusidėjėlių, tu išmanymo keltu iškilsi iš visų nusmukimų.
- 37- Kaip uždegta ugnis visus degmenis pavertia pelenais, Ardžuna, taip išmanymo ugnis visus veikimus sudegina.
- 38- Nėra gyvenime panašaus kito skaistintojo

- kaip išmanymas. Kurs gaivatoje gyvėja, tas įgyja išmanymą tikru laiku Esmingume.
- 39- Ir tikėjimu gyvenantiajam sušvinta išmanymas, jeigu jo nuoširdiai siekia. Išmanymas tenka ir tam, kurs suvaldo savo jusles; sąmoningėjęs jis be delsimo iškyla į augstiausiąją ramumą.
- 40- Bet nenusimanantioji, netikintioji ir abejojantioji asmenybė žūva; nei šis nei kitas gyvenimas ir joks palaiminimas nelemtas abejojantiajam.
- 41- Kurs gaivatoje yra atsizadėjęs veikimo, kurs abejojimą yra nuveikęs išmanymu, kurs yra patekęs Esmingumui, tas veikimo nebepantiojamas, Dhanandžaja.
- 42- Todėl Esmingumo išmanymo kardu nudėki abejojimą, gimusį iš nežinojimo, kurs glūdo širdyje! Tvirtinkis gaivatoje ir būki ryžtingas, Bharata!

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės,
 Bhagavad Gitos,
 ketvirtas Pokalbis, įvardintas
 Gaivata iš skaistėjantio Išmanymo.
 (Džana-Vibhaga-Joga).

V-Pokalbis.

Gaivata iš veikimo davinių atsizadėjimo.

Ardžuna kartoja klausimą apie atsizadėjimą nuo veikimo pasiekimų ir apie gaivata. Ir Krišna nušvietia laimingumą tųjų, kurie nebekimba prie veikimo davinių, vienok eina savo pareigas su pasišventimu, zinodami, kad viskas, visi vyksmai kyla iš Esmingumo apsireiškimų, iš Kūrybos galių. Asmeniškasis žmogus iš savo galios nieko gero ir švento visai nieko padaryti negali. Visas labas pareina iš Augštiausiojo. Kurs nori tikslingai elgties, turi siekti budrumo, sąmoningėjimo. Tada jis veikia kaip Augštiausiojo valios priemonė. O ta valia apsireiškia dieviškoji išmintis.

Ardžuna sakė:

- 1- Tu giri atsizadėjimą nuo veikimo davinių, o toliau vėl giri gaivata; kas yra jų dviejų geriau? Pasakyki man tai, visa ryškiai aiškindamas.

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 2- Atsizadėjimas ir gaivata iš veikimo, abu kelia į augštiausiąjį palaiminimą. Bet gaivata iš veikimo yra pranašesnė už atsizadėjimą nuo veikimo davinių.

- 3- Žinotina, kad atsizadėjęsysis, jeigu jis yra patvarus, jeigu jis niekam nėra nelabas ir nieko nebegeidauja, kuriam iš tikrųjų nebėra priešingybių grutių, Didranki, laiminamas, ir jis laisvėja lengvai iš apkalimo.

- 4- Vaikai, bet ne išmintiai, kalba apie žmogaus pakitimą protavimu ir apie pakitimą gaivata kaip apie du skirtingu keliu; o kurs tik ir vienaip nuoširdiai pasistengia, įgyja abiejų labą.

- 5- Tas lygis, kurį protaujantieji pasieka, į tą įkyla ir gaiviai; esmiškai mąstymas ir gaivata yra vienas ir tas pats; kurs tai mato, tas regi.

- 6- Tiesa, atsizadėjimas, Didranki, be atsigavimo yra sunkiai vykdomas, bet gaivatai pasiskyrusysis gailius ne po ilgo susivokia Augštiausiamame.

- 7- Kurs yra gaivatoje budrėjęs, kurs yra skaisnios širdies, drausmingos asmenybės, suvaldytų juslių, kurio esmė sąmoningėja iki visų būtybių Esmiskumo, tas ir savo paties veiklos nėra veikiamas.

- 8- Aš nieko nedarau, sakosi Esmingumą nuvokęs iškilusysis, kada jis žiūri, klausos,

- lietia, uosto, valgo, juda, miega, kvėpuoja.
- 9- Kalbėdamas, duodamas, imdamas, akis atverdamas ir užmerkdamas, jis numano, kad joslės dalyvauja jusliniuose dalykuose.
- 10- Kurs visą savo veiklą pašventia Augštiausiajam ir veikia atsikliudęs nuo prisikibimo prie jos laimėjimų, tas nėra nuodėmių gadinamas, kaip lotaus lapas neišmirkomas vandens.
- 11- Gaiviai, kurie be prisikibimo veikia vien kūnu, mąstymu, protavimu, dar-gi juslėmis, tie deda pastangas savo esmei skaistėti.
- 12- Atlyžęs savo veikimo naudingumui, nusiteikusysis įkopia į galutiną ramumą; nedarnusis, akstinamas savo geidulių, prisikimba prie savo veiklos vaisių ir yra jų sustinginamas.
- 13- Dvasioje atsizadėjęs nuo visų veiksmo davinių, tapęs savo asmenybėje viešpatingu, įsikūnyjusysis gyvena devynių vartų gyvatoje (kūne), o nei neveikia, nei veikia.
- 14- Pasaulio Viešpats nekuria tyčia veiklumo, nei veikimų, nei veiklos bei jos davinių sutapimo; visu tuo reiškiasi pati prigimtis.
- 15- Viešpats neprisiima kieno-nors nuodėmės nei

- dorybės. Kada išmanymas apniaukiamas nesizinojimo, gyvenantieji teksa drumstume.
- 16- **Bet kuriems nesizinojimas yra išnykęs Esmin-gumo patyrimė, tiems saulėta išmintis atspindi Augštiausiajį.**
- 17- Mąstydami apie Esamąjį, su savo esme susivokę Esamame, gyvendami Esamame, Esamam būnant augštiausiuoju jų siekiniu, jie nukyla, iš kur nebegrįžta, jų nuodėmės yra pranykusios sąmoningume.
- 18- Tokie šviesuoliai stebi lygiu būdu žinojimą bei kuklumą išigijusįjį dvasininką, karvę, dramblių, šunį, net gi tą, kurs šuns mėsą kepa.
- 19- Jau žemiškame gyvenime viršų palaiko, kurių dvasia tokiam kilnume pasilieka. Amžinasis Kūrėjas neapdergtas visame yra lygus, todėl jie Kūrėjūje ir gyvena.
- 20- Susivokusysis Augštiausiajame nesileidia džiuginamas to, kas jam malonu, ir nesileidia jaudinamas to, kas jam nemalonu; tvirtos, neapniauktos dvasios jis Augštiausiajame vis būva.
- 21- Kurio esmė nekimba prie daigtiškų dalykų, tas randa Esmingume palaimą; gaivata susi-

vokęs Augštiausiajame, jis džiaugiasi nesibaigiantiu laimingumu.

- 22- Pasismaginimai, kurie kyla iš geiduliavimų patenkinimo, yra vien vargsmų gimda; prasidėję jie ir baigiasi, Kauntėja; ne jais pasimėgsta atsibudusysis.
- 23- Kurs žemiškame gyvenime, kol dar nėra atlaisvintas nuo kūno, įstengia nuguldyti iš geidulių ir pyktio kylantias jėgas, tas yra tvirtas ir palaimintas.
- 24- Kurs savo vidūje jautia patenkinimą, savo vidūje yra dziuginamas, vidūje nusimano šviesus, tas gaivius gyvėjęs Augštiausiajame ir nuvokia amžinąjį tilsną.
- 25- Sitą Augštiausiojo tilsną prikopia išminties didiūnai, kada, jų nuodėmėms išnykus, jie iš dvejojumo išneria, savo širdį suvaldo ir pasidžiaugia visų būtybių gerove.
- 26- Iškilę iš geidulingumo ir astringumo, mintis nutildę, drausmingumu atsigrėžusieji, savo esmę pažinę, patiria Augštiausiojo palaiminimą.
- 27- Atsigrėžęs nuo visa-to, kas aplink jį yra, žvilgį laikydamas tiesiai iškėlęs, išlyginęs

kvėpavimo takais judanti įkvėpimą ir iškvėpimą,

- 28- jusles, nuotaiką ir mąstymą sulaikydamas, iškilimo augstumą pasirinkęs galutiniu savo siekiniu, išnykus geiduliavimui, baimei ir pyktiui, toks gaivius (pasišventėlis) yra visiškai išvaduotas.
- 29- Pažinęs Mane kaip tąjį, kurs gerėjasi pasiaukojimais ir užsigrūdymais, kurs yra didysis Visatos Viešpatis, visų gyvūnų mylėtojas, tas pasieka ramumą.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės,
Bhagavad Gitos,
penktasis Pokalbis, įvardintas:
Gaivata iš veiksmo davinių atsizadėjimo.
(Karma-Sannjasa-Joga.)

VI-Pokalbis.

Gaivata iš Pasišventimo Esmingumui.

Krišna tše dar daugiau pasako apie atsizadėjimo ir atsidavimo pavykimą, būtent, apie gaivatos laipsnius, apie budrėjimą Augštiausiajame, Ardzuna klausia, kuri tam būtų sąlyga, ir Krišna atsiliepia, kad tam yra reikalingas visiškas nuotaikos nurimimas ir nuolatinis žmogaus pasistengimas. Paklausus Ardzunai, kas išeitų iš nepasisekimo gaivatoje, nors pasistengta, Krišna atsako: Geresnės tam sąlygos, iš naujo užgimsiant, pilnesnis aplinkos tam tinkamumas, geresnės progos pasisekimui, toliau nuoširdesnis pasišventimas patiam Esmingumui. Tada pagaliau pasiekamas tobulumas.

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 1- Neprisikibdamas prie savo veikimo davinių, vien darydamas, kas darytina, taip elgiasi atsizada (Sannjasi) bei gaivius (Jogi), bet ne tas, kurs gyvena be aukojimo ugnies ir nieko neveikia.
- 2- Žinoki, Pandava, kad tai, kas vadinama atsizadėjimu, yra ir gaivata (Joga). Nieks nepasidaro gaiviumi, kurs neatsizada savo geidulingumo.

- 3- Norint atsigauti Dievūje, pasisekimo sąlyga yra veikimas, gaivatą pasiekus, ramėjimas yra būtinas pažangai.
- 4- Kada žmogus nebekimba prie juslinių patirtųjų arba prie savo veiklos davinių, atsizadėdamas visų geidavimų, tada sakoma, jis pasiekęs gaivatą.
- 5- Leiski savo sąmonybei būti Esmingumo traukiamai, o neleiski jai smukti; Esmingumas yra tikriausiai sąmonybės draugas, bet ir priešas.
- 6- Esmingumas yra sąmonybei draugiškas, kada jis jos savininkavimą yra išgesinęs, bet saivaliojantiai sąmonybei Esmingumas yra priešas.
- 7- Kurio sąmonybė yra atsidavusi Esmingumui, tas liekasi tos patios nuotaikos kaitroje bei speige, džiaugsme bei skausme, garbėje bei gėdoje.
- 8- Kurį žinojimas ir išmanymas patenkina, kurs dvasinėje augštumoje laikydamasis, nutildo jusles, tas vadintinas gaiviumi; jam lygios reikšmės yra grumstas, akmuo ir auksas.
- 9- Kurs lygiu būdu pasitinka mylimus, bitiulius, priešus, niekuo nesidomaujantiuosius, be-

- Šališkuosius, nelabuosius ir gimines, gerumą ir piktumą, tas pasidaro pavyzdingu.
- 10- Tegul gaivius visuomet būna iškilęs, likdamas nuolat vidinėje vienatvėje, valdydamas savo mintis ir visą asmenybę, gyvendamas be užgaidų ir be naudos kaupimo;
 - 11- iširengęs svarume patogų pabuvimą, ne peraugštai ir ne peržemai, savo drobėje ir gyvumo odoje bei zolėje, visa tvarkiai sudėta,
 - 12- tada kaupdamas savo mąstymą, valdydamas savo mintių ir juslių judesį, parimdamas lyg atsisėdęs krėslė, tegul jis skiriasi gaivatai, jeib jo asmenybė skaistėtų.
 - 13- Laikydamas nuolatai tiesų ir nesvyruojanti kūną, galvą ir sprandą, žvelgdamas tiesiog priekin, nestebėdamas, kas vyksta šalimais,
 - 14- su nurimusia nuotaika, atmetęs baimę, tvirtas savo apzade būt pasišventusiam, priziūrėdamas savo mąstymą, su savo siela Manespi pakilęs, taip tegul jis būna Man atsidavęs!
 - 15- Visumet parimdamas Esmėje, mintis stabdydamas, taip gaivius pasieka tilsną, augštiausiąjį išganymą (Nirvana), kurs Manyje jo laukia.

- 16- Nėra gi galima gaivata tam, kurs perdaug valgo arba nieko nevalgo, kurs mėgsta perdaug miegoti ar visai nemiega, Ardzuna.
- 17- Saikumu tvarkant mitimą ir pomėgį, elgesį ir veikimą, miegojimą ir budėjimą, gaivata pasidaro visų skausmų tildytoja.
- 18- Kada drausmintas mąstymas nurimsta Esmingume, ir visi geidavimai yra išgesę, tada žmogus yra susivokęs.
- 19- Kaip žiburys užūksmyje negaistioja, taip kalbama esąs gaivius, kurs suvaldo savo mintis; Gaivata jį tvirtina Esmingume.
- 20- Kurio mintys nurimsta, tildomos pasiskyrimu gaivatai, kur, esmiškai žiūrint, sąmonybė nuvokiama Esmėje, tše yra pasitenkinama Esmingumu.
- 21- Kad jautiamas augštiausias išganymas, kurs tik Šviesiausiajam išmanymui patiriamas anapus juslinio gyvenimo, ir tše pasitvirtinama, nebsišalinant nuo Esmingumo,
- 22- kad visa tai pasiekus manoma, nebesant didesnio už tai laimingumo ir, jame parimstant, nebesijaudinama nei didiausių skausmu,
- 23- tada, reikėtų žinoti, yra pasiekta, kas

- vadinama gaivata, kurioje atkrinta visi saitai su vargsmis. Sitai gaivatai reikia ryztingai atsiduoti su nenusiminantia širdimi.
- 24- Palikęs be išimties visus svajonių sukurtus geidulius, manymu nuveikęs, kas juslėms iš visų šalių susiburia,
- 25- tegul gaivius palaipsniui įgytu išmanymu tvirtai siekia nurimimo, su dvasia pakilęs į Esmingumą, nieko nebepresimindamas!
- 26- Kada tik nerimstantioji, nenusistatiusioji širdis skrajotų, reikia ją sudrausti ir patraukti Esmės priežiūron!
- 27- **Augštiausioji palaima gobia ir gaivina gaivių, kada jo širdis yra nurimusi, jo karstiavimas atausęs, ir kada jis, iš nuodėmių iškilęs, atsibunda Augštiausiajame.**
- 28- Pasišvėsdamas Esmingumui, gaivius nebenusideda, gyvėja Augštiausiajame ir ramybėje džiaugiasi nesiliaujantiu palaiminimu.
- 29- Visose būtybėse jam numanomas Esmiškumas ir visos būtybės Esmingume, giedrėjęs gaivatoje, patsai jis visur stebi tą patį.
- 30- **Kurs mane regi visame ir mato visa Manyje, tam aš niekados nepradingstu, ir jis nuo manęs niekumet nebsišalina.**

- 31- Kurs, esmėje susivokęs, mane garbina, kaip glūdantį visose būtybėse, toks gaivius visokioje būvoje yra Manyje.
- 32- Nuvokęs savyje Esmingumą ir todėl matydamas tą patį visuose dalykuose, Ardžuna, džiaugsmo ir skausmo, tas laikomas augštiausiai iškilusiu gaiviumi.

Ardžuna sakė:

- 33- Aiškini man gaivatą, Madhusūdana, kaip iškilimą, bet man jis nenumanus dėl nuolatinio širdies nerimo.
- 34- Širdis tikriausiai yra be ramumo, Krišna; ji ūmi, atkakli, nepalenkiama; manau, kad ji kaip vėjas sunkiai sulaikoma.

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 35- Be abejonės, Didranki, sunku nutildyti širdies nerimą, bet pratimais, Kauntėja, atsizadėjimais jis nutildomas.
- 36- Tiesa, kad gaivėti vos įmanoma tam, kurs nepajėgia susivaldyti; bet kurs tam pastangas deda, tas tikromis priemonėmis gali tai pasiekti.

Ardžuna sakė:

- 37- O kurs nesusivaldo, vis-dėlto gyvena tikėdamas, nors nesirūpindamas gaivata, ir geriau

jos nepasieka, kuriuo taku jis eina, Krišna?
38- Ar jis pagaliau nepraranda abiejų, būtent gaivatos ir tikėjimo, ir neišsklinda kaip debesis, Didranki? Ar apniauktas jis nenuslysta nuo tako Augštiausiajin?

39- Teikis, Krišna, man šitą abejonę visiškai nuglodinti! Nėra man be Tavęs tokio, kurs tai padaryt galėtų.

Palaiminimo Viešpats sakė:

40- Jis nepražūva, Partha, nei šiame nei būsimame gyvenime; tikrai joks geros valios žmogus, Numylėtasai, nenuklysta į skaudios lemties taką.

41- Prikopęs teisingųjų gyvatas, ir tse pabuvęs neprimenamam metus, jis, nors buvęs atkritęs iš gaivatos, užgimsta skaistųjų ir palaimintųjų namuose.

42- Gal net būt, kad jis gimsta išmintingų gaivių šeimoje; tik, tiesa, toks užgimimas šitame pasaulyje labai retai kam tetenka.

43- Tse tai jis vėl susiranda tuose budrumo santykiuose, kuriuose jau gyveno buvusiam savo žmogystos amžiūje, ir jis išnaujo stengiasi tobulėti, Kurų Džiugintojau!

44- Gyvėjusios, seniau padarytosios pastangos jį neša nestabdomai tolyn; ir pasirūpindamas atsigauti, jis iškyla per visus Augštiausiojo įvardyjimus.

45- Visu atsidėjimu pasistengdamas, toks gaivius, skaitėjęs nebenusikalsdamas, tobulėjęs tūlais užgimimais, kopia augštiausiu taku.

46- Toks gaivius yra geresnis už gailių, jis laikomas net pranašesniu už išmintių ir stipresniu už veiklumui pasidavusiuosius. Todėl būki gaiviumi, Ardžuna!

47- **Bet visų gaivių sau artimiausiu bei kilniausiu laiku tąjį, kurs gyvu tikėjimu man pasišventia, jis savo esmėje atsibunda Manyje.**

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės
Bhagavad Gitos,
šeštasis Pokalbis, įvardintas
Gaivata iš Pasišventimo Esmingumui.
(Adhjatma Joga).

II-Dalis.

Žmogus ir Augštiausiasis.

Sios dalies pokalbiuose Krišnos pareiškimai išskyla iki augštiausiųjų išminties klausimų. Kreiptasi iš Visatos į tai, kas yra jos prasmė ir esmė. Aiškinama, koks yra sėkmingiausias būdas atsibusti, susivokti ir atsigauti Augštiausiajame. Jis skelbiamas kaip tikriausia tikrovė, kuri vadinama Atmanu, sakytume, Esmingumu, prieš kurį visa Visata tėra smėksėjimas, Sanskrito žodiu: Maja.

Santykis tarp Augštiausiojo ir Kūrybos ypatiai pareikštas IX-pokalbio 5-eilėsio žodiais: „Būdamas visų būtybių globa, neesu jose apstabin-tas; bet Mano Esmė jas gyvina.“ O kaip jis apreiškia Visatą, taip jis ją vėl ir atsiima, ir ji išnyksta. Tokiu būdu Jis yra Kūrėjas ir Naikin-tojas. Bet visas gyvumas, visos būtybės grįžta į Jį, iš apsireiškimo į neapsireiškimą.

Žmogui skirta dar ir sau patiam šį grįžimą vykdyti. Atsitinka tai dvejopu būdu, kaip aiškinama XII - pasikalbėjime.

Vienu būdu žmogus pasieka išvadavimą, pa-sistengdamas save nuvokti visose būtybėse ir visas būtybes savyje. Tam reikia nuolatai

esmiškai gyvėti; tada numanomas visame amži-nas Esmingumas, Atmanas. Sitam išmanymui šviesėjant, gaivatoje vyksta žmogaus išganymas. Bet tokiu būdu bręsti vieningumui su Augš-tiausiuoju labai sunku.

Lengviau prieinamas ir aiškiau numanomas yra siekinys, kada žmogus, pasitikėdamas dieviškumu savo sieloje, Jam su visu mąstymu ir veikimu atsiduoda, žinodamas save esant Jame ir Jį savyje (Ev. Jono 14,20).

Sitam sužadinti aiškesnį išmanymą, palengvinti jo sušvitimą, Atmano ir Majos dvejopumas dar kitaip pareikštas. Būdama ir gyvenimo pagrindu, Maja yra vadinama dar žodiu Prakriti, apraiška, daigtiškumu, ir jai priskaitomos trys kokybės, Gunos. Iš Prakrities tenka kilti į tai, kas anapus jos kaip jos pradas glūdo.

Yra tai įvardinta žodiu Puruša, dvasingumas, dvasia. Jis yra Kūrėjas ir Išvaduotojas. Iš jo žmogui pareina visa galia visam, kas jį kelia, kad nusimano Dievūje. Tik žmogus turi į jį kreipties visu pasišventimu. Tada jis, pilnu sąmoningumu žinodamas esąs Dievūje, Augš-tiausiajame, tuo randa galutinį išganymą. Jam

tenka visišką išvadavimą, pilną atsigavimą, augščiaušias palaiminimas.

VII-Pokalbis.

Gaivata iš svarstantio Mąstymo.

Tse Krišna aiškina išmanymo bei neišmanymo savumus ir Esmės Šviesingumą. Pradedant jį numanyti, žmogui aušta išmintis, tvirtina ir skatina jį eiti savo pareigas be svyravimo. Žmogūje sukyla veikimui dieviškoji meilė. Ir šita meilė bei galia kuria žmogūje visa gera: išmanymą, ryžtingumą, veiklumą, taurumą.

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 1- Klausykis, Partha, kaip tu, savo širdyje Manyje laikydamasis, pasistengdamas tvirtėti gaivatoje, Manyje ieškodamas savo prieglaudos, Mane, be abejonės visiškai pažinsi!
- 2- Šią pažinimą bei išmanymą noriu tau be išrankų sužadinti, kuriam pribrendus, nebelieka nieko zinotino gyvenime.
- 3- Iš tūkstantių žmonių vos vienas stengiasi pasiekti tobulumą, o ir tų, kuriems pasistengus tai ir pasisekė, vos vienas Mane pažįsta esmiškai.
- 4- Žemė, vanduo, ugnis, oras, dūksmė (aithēris,

akaša), protas, išmintis ir sąmonybė, tai yra aštuoneriopa Mano apraška.

- 5- Vienok tai tėra apatia. Pažink bet ir Mano kitąją, augštesniąją gyvybišką tikrumą, Didranki, tąją, kuria palaikoma Visata!
- 6- Supraski, kad tai yra visų būtybių gimda, bet Aš esmi visos Visatos kilmė ir galutinumas.
- 7- Nėra nieko augštesnio už Mane, Dhanandzaja, visa-tai Manyje yra sunerta kaip brangmenų varstė ant siūlo.
- 8- Esmi vandens gaivumas, Kauntėja, mėnesio ir saulės spinduliavimas, šventumas Sventraštiose (Védose), balsas dūksmėje ir vyriškumas vyruose.
- 9- Esmi gaivusis kvapas žemėje, šviesumas ugnyje, visuose gyvūnuose gyvybė, ir užsigrūdinimas visuose užsigrūdinantiuose.
- 10- Numanyki Mane amžinu visų būtybių daigu, Partha! Esmi išmintis išmintingųjų ir žibumas visa-to, kas žiba.
- 11- Esmi stipriųjų galybė, jiems gyvenant be geidulingumo ir aistrų; būtybėse esmi pagaidavimas, kurs nėra priešingas dėsniams, Bharatų Stipriausiasai.

- 12- Skaistiosios, veikiantiosios ir vangiosios prigimtys yra iš Manęs; bet žinoki, kad Aš neesu jose, jos gi Manyje.
- 13- Apmonytas šių iš trijų kokybių kilusių prigimčių, pasaulis Manęs, esantio nepragaištamumu augst jų, gerai nepažįsta.
- 14- Sunku yra atsigauti iš dieviško tų kokybių monyjimo, bet kurs į Mane kreipiasi, tas iškyla iš jo maginimo spąstų.
- 15- Nesikreipia į mane piktadariai, apniauktiejie, žmonių menkiausiejie, pažmoniškumo apsvaigintiejie; išminties netenka, kurie monų (daimonų) galioms pasiduoda.
- 16- Ketveriopi yra teisingiejie, kurie Mane garbina, Ardžuna: Nelaimingasis, išmanyti pasistengiantysis, gerumo siekiantysis ir išmintingasis, Bharatų Stipriausiasai!
- 17- **Šiųjų visų tauriausias yra išmintingasis, visumet gerai nusiteikęs, atsidavęs Vienatijam, daugiau kaip visa-kas mielas jam vienas tik Aš, ir jis Man.**
- 18- Taurūs tikrai šie visi, bet išmintingasis, sakau, yra tarsi aš pats; susivokęs Esmėje jis Man pasišventia, kaip augstiausiajam savo siekiniui.

- 19- Pergyvenęs tūlus uzzgimimus, išmintingasis susivokia Manyje. Vasudėva (esamasis Dievas) yra viskas, taip tariasi Didesmis; bet toks išmanymas labai retai tėra įgyjamas.
- 20- Tie, kurių išmintis geidulingumo apniaukta yra, kreipiasi į visokius dievaitius, pasidavę visokiems akstinams, kylantiems iš jų prigimties.
- 21- **Vis-dėlto, kad kas ir tik stengiasi su tikėjimu garbinti kokią nors Mano atšvaistą, Aš pats įgalinu jo tikėjimą.**
- 22- Susikaupęs savo tikėjime, jis garbina savo pasivaizdavimą, ir jam tenka, ko jis geidauja, bet ištikrųjų Mano jam tai teikiama.
- 23- Vienok tėra tik nykstantios reikšmės, ką tokie menko supratimo žmonės išprašo. Kurie dievaitius garbina, tie jų ir pagaunami; kurs Man atsiduoda, susivokia Manyje.
- 24- Neišmanėliai spėja, kad Aš, Neapsireiškusysis, tapęs apsireiškusiu. Nėra jiems numanoma kilniausia Mano būtis, kuri nepragaišta.
- 25- Įsiaustas į Savo gaivatingą vaizdavimą, neesu visiems ryškus, ir niūkasis pasaulis

Manęs, Negimusiojo ir Nepragaištantiojo, nepažįsta.

- 26- Man žinomos visos būtybės, Ardžuna, buvusiosios, esamosios ir būsimosios, bet nei viena nepažįsta Manęs.
- 27- Apakinti priešingybių grūtės, kuri kyla iš geiduliavimo ir neapkentimo, Bharata, Kūrybos visos būtybės gyvena niūkume, Parantapa.
- 28- Bet žmonės, kuriuos taurusis jų veikimas iškėlė iš nusidėjimo, yra išlaisvinti iš priešingybių grūtės ir, tvirti savo apžade, garbina Mane.
- 29- Siekdami išvadavimo iš gyvenimo ir mirties, Manyje susivokę stengdamiesi atsibusti Augštiausiajame, atsiduodami Esmingumui, jie gyvena būdami veiklūs.
- 30- Kurie Mane išvysta esamu su visais gaivalais, su visais dievaitiais ir su visu aukojimu, tie mirdami skaidria sąmone žinosi esą Manyje.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės,

Bhagavad Gitos

septintasis Pokalbis, įvardintas
Gaivata iš svarstantio Mąstymo.

(Džana Joga.)

VIII-Pokalbis.

Gaivatį iš Atsidavimo dieviškajai Dvasiai, kurti nesiliaujantiam Dievui,

Svarbu išmanyti žmogaus atsibudimą Augštiausiajame, Dieviškoji dvasia nušvietia vidinį žmogaus gyvenimą. Kada Amžinosios Išminties saulė žmogūje užteka, tada jos spinduliai pasidaro jame gyva galia. Ir toji jam sužadina pažinimą savo amžinumo, savo nemirtingumo.

Ardžuna klausia, kas yra Brahmos (Kūryba apsireiškiantiojo Dievo), Adhjatmos (Esmės sąmoningumo), Adhibutos (Buvimo Gaivaluose) ir Adhidaivos (Buvimo Dievaitiuose) ypatumai. Ir Krišna į tai atsako, bet atsitiktinai primena, kaip Kūrėjūje gali susivokti gyvenęs ir mirštas gyvumas.

Ardžuna klausė:

- 1- Kas yra Kūrėjas, kas Esmės Sąmoningumas, kas Kūrybos Vyksmas, Purušottamą (augštiausioji dvasia)? Kas tai, kas aiškinta, kaip Buvimas gaivaluose ir Buvimas dievaitiuose?
- 2- Kaip gali būti išmanoma įsikūnyjusi augštiausioji auka, Madhusūdana? O kaip Tu gali

būt numanomas tų mirštantųjų, kurie gyvendami buvo drausmingi?

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 3- Patsai nepragaištamumas yra Kūrėjas; esminis jo ypatumas vadinamas Esmės Sąmoningumu, o tas vyksmas, iš kurio iškyla būtybės, įvardintas Karma, priegastiniu Kūrybos pasireiškimu.
- 4- Būdamas būtybėse, Aš ryškėju praeinamai, dievaituose kaip gyvybę kuriantioji galia, o auka kūnuose kaip dvasiskumas, įsikūnyusių Geriausiasai!
- 5- Kurs baigdamas gyvenimą, palieka kūną, atsimindamas vien tiktai Manęs, tas neabejotinai susivokia Mano būvoje.
- 6- Kurs savo mirtyje, palikdamas kūną, prisimena kokios nors būvos, į tą jis vien ir tenukyla, Kauntėja; visumet jis savo būtiai atitinkamai pakinta.
- 7- Todėl visais laikais atsiminki Manęs vieno ir kovoki! Man atsidavęs Širdimi ir dvasia, Manyje susivoksi be abejonės.
- 8- kurs, pratimais ir gaivata giedrėjęs savo dvasioje, mąsto apie neką-kitą, o tik apie

dieviškąjį Dvasiskumą, Partha, tas augštiausiai iškyla.

- 9- Kada žmogus kreipiasi į Jį kaip į Amžinąjį Žynį, Visatos Valdovą, mazesnį už mazybę, visa-ko globotoją, kurs nesivaizduotino apstabo, kurs kaip be galo spalvingo saulės spinduliavimo yra anapus tamsumo,
- 10- tada jis atsiskyrimo laiku, būdamas nesukretiamos širdies, su atsidėjimu stengdamasis likties gaivatoje, savo gyvybės kvapą sukaupdamas tiesiam žvilgiui, susivokia augštiausiajame dieviškame Dvasiskume. —
- 11- Ką Sventraščių žinovai vadina Nepragaištamumu, kuriame atsibunda drausmingieji, geidulingumą palikusieji, dieviškumui pasiskyrusieji mokiniai, to pagrindą Aš tau trumpu žodiu paaiškinsiu.
- 12- Kurs visus juslių vartus uždaro, savo mąstymą sustabdo širdyje, esmiškąjį gyvybės kvapą laiko galvoje, ir tvirtinasi gaivatos susikaupime,
- 13- Manęs atsimindamas taria žodį Om, reiškiantį Dievo esimą, tasai palikdamas kūną, kyla tauriausiu būdu.
- 14- Lengvai Aš tojo nuvokiamas, kurs apie ne

ką-kitą nemąsto, nuolatai Manęs atsimena, Partha, kadangi jis yra visumet nusiteikęs gaivius.

- 15- Mane pasiekę, tokie didios dvasios žmonės (Mahatma) nebepatenka į naują užgimimą, į laikų vargsmo būklę, jie iškilę yra į augstiausiąjį tobulumą.
- 16- Visos gyvenimo būklės iki augstiausiosios Kūrėjo būvos yra atėjimo ir nuėjimo sritys, Ardžuna; bet kurs yra atsibudęs Manyje, Kauntėja, tam ištikrųjų nebėra naujo užgimimo.
- 17- Žmonės, kurie žino, kad pasaulio Kūrėjo diena trunka tūkstantis Kūrybos amžių ir jo naktis baigiasi taip pat po tūkstantių amžių, tie tikrai žino, kas yra diena ir naktis.
- 18- Dienai auštant, iš to, kas neapreikšta, iškyla apsireiškimas, o naktiai temstant, viskas išnyksta Tame, kas vadinama nesireiškiantiu.
- 19- Būtybių eilės, kurios nuolatai kyla ir iš naujo kyla ir vėl nyksta, naktiai užeinant, jos be atstangos, Partha, apreiškiamos dienai auštant.
- 20- Yra dar augštesnis slėpiningas gyvenimas,

ir už neapsireiškusiųjį amžinas neapsireiškias, kurs visoms gyvatoms išnykstant, negaišta.

- 21- Si neapsireiškianti tikrovė, kuri vadinama nepragaištamumu ir tikriausiaja būkle, iki kurios pakilus, nieks nebegrįžta, yra augstiausioji mano būva.
- 22- Ji yra augstiausioji dvasia, Partha, kuriai patenkama, jai vienai atsiduodant ir niekam kitam, kurioje glūdo visos būtybės, ir kuri Visatą praskleidia. —
- 23- Toliau aiškinsiu tau, Bharatų Stipriausiasai, kuriuo laiku mirdami gaiviai nebegrįžta ir kada vėl gimsta.
- 24- Ugnies, šviesos, dienos laiku, šviesiuoju pusmėnesiu, šešių mėnesių laiku, kada saulė kyla šiaurėn, ir, Augstiausiąjį numanę, tada mirę žmonės, tie susivokia Jame.
- 25- Dūmų, nakties laiku, kada saulė leidiasi pietuosna, tada mirę gaiviai, patenka į dvasinę brėkštą ir vėl grįžta.
- 26- Šviesa bei tamsa, abi laikomi amžinu gyvenimo taku; vienu nuėjus, nebegrįžtama, antru vėl grįžti tenka.

27- Nei vienas gaivius, kurs tuodu zygiu pazįsta,
Partha, nebesukrinka; todėl pasistengki,
Ardzuna, visumet pasilikti giedriu gaivatoje.

28- Žinodamas, kas pažadėta Sventraštiose už
taurius veiksmus aukojant, užsigrūdant, ir
išmaldų duodant, gaivius per visa-tai iškyla
ir patenka į augštiausiąją, į kilminę būvą.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės,
Bhagavad Gitos,

aštuntasis Pokalbis, įvardintas:

Gaivata iš atsidavimo dieviškajai Dvasiai, kurti
nesiliaujantiam Dievui.

(Maha-Puruša-Joga. Akšara-Brahma-Joga.)

IX-Pokalbis.

Gaivata iš viešpataujantiojo Žinojimo ir viešpa-
taujantiojo Slėpiniumo.

Dievą numanyti pasidaro galima vidiniu nusi-
statymu, būtent tikėjimu, kurs tarsi nutraukia
šydą nuo Didiojo Slėpinio. — Kada žmogūje
įbingsta gyvas tikėjimas, dieviškoji meilė ir
giedri viltis, tada jam aiškėja Didysis Slėpinys,
kurs yra Dieviškumas žmoniškume, ir žmogui
pasidaro žinomu jo išvadavimas ir jo nemirtin-
gumas. — Taip Krišna tęsia savo aiškinimus
apie viešpataujantį Slėpinį, apie galutinį išmany-
mą, kurs įgytas padaro žmogų savo nemirtingu-
mui sąmoningu. — Žmogus susivokia patiame
Esmingume. — Toliau Krišna dar primena, ką
menkos asmenybės garbina, būtent, atskiras,
menkesnes dieviškumo apraiškas, dievaitius.

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 1- Šią slėpingiausią išmanymą kartu su
žiniomis (mokslu) Aš tau, kurs Manęs noriai
klausosi, išbudinsiu, jeib sąmoningėjęs būtai
išvaduotas iš pragaišties.
- 2- Yra tai viešpataująs žinojimas, viešpataująs
slėpinys, augštiausias skaistintojas, aki-

vaizdus regėjimas, tiesos teikėjas; jis atitinkamai laimina gyvenantįjį ir nepragaišta.

3- Siais nuostatais nesilaiką žmonės, Parantapa, Manyje nesusivokia; jie pasilieka užgimimo ir mirimo grįžailiojime.

4- **Mano atskleidžiama visa Visata, nors aš neesu apstabintas; visos būtybės yra Manyje, bet Aš jose neglūdu.**

5- **Būtybės ir nėra mano Esmėje. Numanyki Mano viešpatingąją gaivatą! Būdamas visų būtybių globa, neesmi apstabintas jose, bet mano Esmė jas gyvina.**

6- Kaip oras nesulaikomai juda dūksmėje (akaša) plūsdamas, taip visos būtybės gyvena Manyje. Tai išmanyki!

7- Visos būtybės, Kauntėja, grįžta į mano būvą, pasibaigus Kūrybos amžiui, o prasidedant naujam, Aš jas visas vėl sukeliu.

8- Apsigobęs savo paties apraiška, Aš kildinu vis iš naujo būtybių visumą savo apraiškos galia, joms nepajėgiant atsistengti.

9- Bet Manęs nevaržo toks veikimas, Dhanandzaja; būdamas savo augštybėje tarsi besališkas, neesu lietiamas veiklos.

10- Man priziūrint kyla iš daigtiškumo, kas juda ir kas nejuda; ir taip, Kauntėja, kuriasi Visata.

11- Manęs nepastebi tamsuoliai, kada apsigobiu žmogysta, nenumanydami augštiausios Mano būties, Man esant didiuoju visų būtybių Viešpatiu.

12- Niekingų viltių, niekingų veiksmų, niekingo protavimo, be nuovokos, jie pasitiki juos apvilbantiomis padieviškomis galiomis (daimonais).

13- Bet didios dvasios žmonės, Partha, susivokę dieviškojoje Mano būvoje, Mane garbina nesvyriuojantia širdimi, išmanydami Mane kaip nepragaištantią visų būtybių kilmę.

14- Visumet jie Man gieda, pasistengdami tvirtėti savo apžade; Man nusilenkdami, Man atsidavę, visumet nusiteikę, jie Mano garbę skelbia.

-
- 15- Kiti vėl, Man skirdami savo išmanymo auką,
Mane garbina kaip visur esamą Vienumą ir
visur pasivaizduojantį daugiopumą.
- 16- Aš pats esmi aukojimas, Aš pats ir auka, Aš
pasišventimas proseniams, Aš gaivinga žolių
sultis, Aš maldos žodis, Aš degmuo ir ugnis,
Aš degamoji atnaša;
- 17- Aš Visatos tėvas, motina, globėjas, didysis
protėvis, žinotinas skaistintojas, įgalinąs
balsas, ir esmi šventosios giesmės;
- 18- Aš sąmoningėjimo laiptai, rūpintojas, vieš-
pats, liudytojas, prieglauda, apsauga, mylė-
tojas, pradžia, galutinumas, patvara, lobynas,
neišnykstanti sėkla;
- 19- Aš kaitra, Aš lytų sulaikau ir leidiu jam
kristi; Aš nemirtingumas ir taip pat mirtis,
esmi buvimas ir nebuvimas, Ardžuna.
- 20- Trijų mokslų žinovai, gyvybės gėralo
geriantieji, iš nuodėmių atsigavusieji,
aukas atnešdami klausiantieji kelio dangun,
visi jie skaistėję iškyla į dievaitių Viešpaties
būvą ir džiaugiasi dangūje dievaitių ma-
lonumais.
-

-
- 21- Tada, pasimaginę turininguoju dangumi ir
visam jų taurumui nublunkus, jie vėl grįžta
į mirtingųjų gyvenimą, ir gyvendami dorai,
kaip liepia treji Sventraštiai, jie geiduliau-
dami ir pasitenkindami pasieka, kas pra-
gaišta (uzgimimo ir mirimo gyvenimą).
- 22- Bet tiems, kurie apie nieką nemąsto, o vien
apie Mane, ir Mane garbina, visumet būdami
nusiteikę, jiems Aš kuriu pastovų gerbūvį.
- 23- Ir tie, kurie su atsidavusiu tikėjimu garbina
visokius dievaitius, taipjau atsiduoda Man,
Kauntėja, kad ir nesilaikydami vadovau-
jantiais liepimais.
- 24- Tikriausiai Aš gėrėjuosi visais pasiauko-
jimais, būdamas jų Viešpats; bet aukotojams
nepažįstant Manęs esmiškai, jiems lieka
smukti.
- 25- Dievaitiams tenka, kurie dievaitiams pa-
sizada; prosenių garbintojai atsiduoda jiems,
monams (daimonams) pakliūva, kurie į juos
kreipiasi ir jiems aukoja; bet kurie Man
pasišventia, gyvėją Manyje.
-

- 26- Kad Man kieno-nors su pasišventimu skiriamas ir tik lapas, žiedas, vaisius, vanduo, Aš tai priimu, stebėdamas esmiškąją pastangą.
- 27- Ką tu ir tik darai, ką tu valgai, ką tu atnašauji, ką tu duodi, ką tu veiki užsigrūdindamas, Kauntėja, daryki tai Man pasišvėsdamas!
- 28- Tokiu būdu tu būsi išlaisvintas iš savo veikimo painių, duodantių gerų ir žalingų vaisių. Kurs giedrinamas gaivatos iš atsizadėjimo, tas susivokia Manyje.
- 29- Esmi tas pats visose būtybėse; nėra tokio, kurio neapkęstiau ir kurį labiau brangintiau; bet kurie tikėjimu Man atsiduoda, tie atsibunda Manyje ir Aš juose.
- 30- Jeigu ir tikriausias piktadaris Manęspi kreiptųsi, visiškai tik Man vienam pasišvėsdamas, jis turėtų būt išteisinamas, kadangi geram pasiryžęs.
- 31- Savo esmėje jis veikia nušvietiamas tiesos, ir sąmoningėdamas jis susivokia amžinojoje ramybėje, Kauntėja. Visada žinotina, kad Man pasišventusysis nepražūva.

- 32- Kurie Manyje susivokia, Partha, kad ir būtų gimę iš nuodėmingų gimdų, būtų moteros, vargstantieji, net nusibengusieji, jie gyvėtų kilniausiu būdu.
- 33- Taip ko-veikiau bunda dvasininkai ir maldingi išminties didiūnai. Ir tu, patekęs į šį pragaištanti, nemalonų gyvenimą, pasišvėski Man!
- 34- **Laikykis Manyje su savo širdimi, pašvėsk Man savo sielą, aukokisi Man, pasiduoki mano meilei! Atsibudęs esmingume, Manyje pasieksi palaiminimo galutinumą.**

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės,
Bhagavad Gitos

devintasis Pokalbis, įvardintas:
Gaivata iš viešpataujantiojo žinojimo ir
viešpataujantiojo Slėpiningumo.
(Radža - Vidja - Radža - Guhja - Joga.)

X-Pokalbis.

Gaivata iš Numanymo dieviško Didingumo.

Reikia atverti akis dieviškam šviesumui ir spinduliavimui. Dazniausiai žmonės mano, Dievas esąs atskiras, apstabintas asmenybiškumas. O tai būtų Dievo menkinimas. Reikėtų Jį išmanyti kaip Esmingumą, kurs yra visame. Jis būtent yra ta vienuma, iš kurios visi skaitmenys, visas daugiopumas atsiranda ir kurs yra visa-ko kilmė, pagrindas ir esmė.

Pats Savyje Jis nepakinta, bet žmonėms apsireiškia įvairiais būdais, atitinkant tai, kokie jie yra ir kuriuo atžvilgiu bei siekimu jie stengiasi Jį numanyti. Dievas nėra netobulas, bet ir nėra tobulas. Vienok Jame tobulumas pasiekamas. Jis todėl visuose dalykuose yra aukščiausiasis ir tikriausiasis Esimas.

Trumpai pasakius: Žmogaus gyvėjimui būtina patirti patį dievišką Didingumą ir Slėpiningumą. Jį numanydamas, žmogus Jame gyvėja, Jame ir atsibunda, sąmoningėja.

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 1- Dar kartą pasiklausyk, Didranki, brangiausiojo mano žodio, kurį, tave mylėdamas, noriu Tau pasakyti tavo labui.

2- Nei dievaitių būriai, nei patys garsieji išminties didiūnai nepažįsta Mano probūvio (Prabava), kadangi Aš esmi visur pati visų dievaitių ir garsiųjų išminties didiūnų kilmė.

3- Kurs žino Mane negimusiu, neprasidėjusiu Visatos Viešpatiu, tas mirtingųjų tarpe gyvena neapniauktas ir atsigaua iš visų nusizengimų.

4- Protas, išmanymas, nesukrikimas, atlaidumas, teisingumas, drausmingumas, ramumas, džiaugsmas, skausmas, buvimas, nebuvimas, baimė ir pati drąsa,

5- pakanta, nusiteikimas, pasitenkinimas, vidinis užsigrūdytas, dosnumas, garbė, gėda, visa-tai yra savumai atskirų būtybių, kurios kyla iš Manęs.

6- Septyneri Išminties Didiūnai ir ketveri pradios Jauniai, kaip ir žmonijos protėviai, Manūs, visi jie Manyje; iš Mano būvos ir manymo kilę, jie gamina gyvenantias kartas.

7- Kurs taip esmiškai išmano Mano viešpatinumą ir gaivatą, tas yra nesukretiamas ir pastovus gaivatoje; nėra tai abejotina.

8- Aš esu Visatos Kūrėjas; viskas atsiranda iš

Manęs; tai žino budintieji ir garbina Mane pasišventusia nuotaika.

- 9- Manyje būdami su savo mąstymu, Manyje kvėpuodami, vienas kitą žadindami, visados kalbėdami apie Mane, jie yra patenkinti ir džiaugsmingi.
- 10- Kurie, visumet nusiteikę, Mane mylėdami skelbia Mano garbę, tiems Aš kuriu išmanymo gaivatą, kuria jie Manyje atsigauja.
- 11- Jiems užjausti, Aš gyvenu jų esmėje ir spinduliuojantia išminties šviesa išnaikinu neišmanymo skleidiamą tamsą.

Ardžuna sakė:

- 12- Matau, Tu esi pats Augstiausiasis, augstiausiasioji būva, augstiausiasis skaistinimas, amžinasis dieviškas Dvasiskumas, pradios Dievas, be gimimo visur pasireiškęs Viešpats.
- 13- Taip Tave skelbia visi išminties didiūnai, dieviškasis išmintius Narada bet ir Asita, Dévala bei Vjasa; ir dabar Tu pats man tai pasakai.
- 14- Visa-tai mano manymu yra tiesa, ką Tu man kalbi, Kėšava! Tikrai nenuvokia Tavo

apsireiškimo, Palaiminimo Viešpatie, nei dievaitiai nei daimonai.

- 15- Vienas tik Tu Save pažįsti Savimi, Tu augstiausiasis Dvasiskumas, visų būtybių kilmė, jų visų Viešpatis, dievaitių Dieve, Visatos Valdytojau!
- 16- Teikis nuodugnai man aiškinti dieviškąjį Savo spinduliavimą, kuriuo apsireikšdamas Tu pildai visas šias erdves!
- 17- Kad žinotiau, kaip Tave patį Gaivių, galėčiau pažinti nuolatiniu atsidavimu, kokiomis nuovokomis Tu man būtai manytinas, Palaiminimo Viešpatie!
- 18- Iki smulkmenų man dar kartą kalbėki apie Savo Gaivatą ir šviesų Orumą, Džanardana! Nėra man pilnesnio patenkinimo nei iš gyvybės gaivestio (Amritam), kaip Tavęs pasiklausiant.

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 19- Būk palaimintas! Noriu ištikrųjų tau nušviesti apskritai dieviškus Savo Esmės spinduliavimus, Kurų Geriausiasai! Nėra suskaitomi Mano apraiškų visokeriopumai.
- 20- Aš esmi visų būtybių Sirdyse pati Esmė,

Gudakēša! Esmi jų pradžia, jų vidurys ir pat būtybių galutinumas.

- 21- Saulės dievaituose Aš esmi Višnų (Dievo apraiška), visų švietiančiųjų esmi saulė, putiančiųjų, (vėtrų dievaitių), esmi Maritši, žvaigždyne esmi mėnuo;
- 22- Vėdų Sventraštio esmi Sama-Vėda (šventinimo zodiai), esmi vyriausiasis dievaitis dievaituose, visų juslių esmi sumanumas ir būtybių protas;
- 23- Rudrų (baisumo dievaitių) esmi Sankara (jų vyriausiasis); Jakšų (turtų dievaitių) ir Rakšasų (piktumo dievaitių) esmi Vittēša (turtų dievaitių viešpats); Vasų (spindėjimo dievaitių) esmi Pavaka (ugnies dievaitis); ir visų augštumų esmi Mėru (dieviškasis kalnas).
- 24- Pazinki Mane, Partha, vyriausiu namų dvasininku! Visų karvedžių Aš karo dievaitis; visų vandens sąplūdių Aš vandenynas.
- 25- Išminties didiūnų Aš esmi Bhrigus (jų protėvis); visų zodių Aš šventasis skiemuo; aukojimų esmi tylusis maldingumas; tarp nejudomumų esmi Himalaja (augštiausiasis žemės kalnynas).

- 26- Visų medių Aš šventmedis, dieviškųjų išminties didiūnų Aš Narada (jų žymiausiasis); dangiškųjų giedotojų Aš esmi Tšitra-ratha, ir tobulųjų gailių Aš Kapila.
- 27- Žinoki Mane esant žirgų Utššaiššrava, gimusį iš gyvybės gaivestio. Dramblių Aš Airavata, ir žmonėse Aš jų valdytojas;
- 28- visų ginklų Aš perkūno trenkimas; karvių esmi geiduliavimo patenkinimas, gaminime Aš panūdimo dievaitis; gyvatių esmi Vasuki (gyvatių valdovas);
- 29- Nagų (dieviškų žaltių su žmoniškais veidais) esmi Ananta, ir Varuna vandenyno gyvūnuose, prosenių Aš Arjama, ir nugalėtojų Aš pragaro viešpats (Jama);
- 30- Daitjų (tam tikros giminės dievaitių) esmi Prahlada (Dievo esimo skelbėjas); skaitiuojančiųjų Aš laikas; girinių žvėrių Aš jų viešpats (liūtas), ir paukščių esmi Vinato vaikas (aras);
- 31- Švarintųjų esmi vėjas, ginkluotųjų Aš Rama (garsus karžygys); žuvų esmi Makara (delfinas), ir upių esmi Ganga;
- 32- visų kūrimų Aš pradžia ir užbaiga, pats Aš ir vidurys, Ardžuna; mokslų esmi žinojimas

- apie Esmingumą, ir kalbėtojų kalbingumas;
- 33- rašmenų esmi a, ir zodių sudėtyje Aš sutapimas; taip-jau esmi nesibaigias laikas, visam Aš globėjas, Save teikdamas visoms šalims;
- 34- esmi visus pagaunanti mirtis, ir atsiradimas visų būsimų dalykų; motriškumo ypatumų Aš garbė, gerovė, kalba, atmintis, nuovoka, patvara ir užuojauta;
- 35- giesmių Aš šventiausioji; eiliavimo Aš pats mastas; mėnesių Aš pirmasis, metų laikų Aš žydintysis;
- 36- apgaulumo esmi kauliukų žaismas; spindėjimas Aš visa-to, kas švietia; esmi pergalė, ryžtingumas, esmi skaistumas skaistiųjų;
- 37- dievaituose esmi vyriausiasis, Krišna, Pandavose (Kovotojuose) Aš grobininkas, Ardzuna, gailių Aš jų ryžtingiausiasis, žynių (Kavi) Aš šventasis regėtojas;
- 38- valdovų esmi valdantioji galia; pergalės geidaujantiųjų esmi apdairumas; slėpinių esmi tylą; išmanantiųjų Aš išmanymas.
- 39- Kas tik ir būtų būtybių diegas, tai Aš, Ardzuna; nėra būtybės judantios ar nejudantios, kuri būtų be Manęs.

- 40- Ribų nėra dieviškajam Mano spindėjimui, Parantapa; kas minėta, tėra pavyzdiai neišmąstomo Mano Didingumo.
- 41- Visa, kas tik yra spinduliuojantio, geros lemties ir galinga, numanyki, kad tai kyla iš Mano didingumo dalies!
- 42- Bet ką reikš tau žinojimas visų šių mažmožių, Ardzuna? Užvesdamas visą Kūrybą vienu savo mostu, lieku esamas.

Toks tai yra palaiminantios Giesmės,
Bhagavad Gitos
dešimtas Pokalbis, įvardintas:
Gaivata iš dieviško Didingumo Numanymo
(Vibhuti Joga).

XI-Pokalbis.

Gaivata iš Regėjimo Augstiausiojo Apraiškų Visatoje.

Visata su savo turiniu, su visais pasivaidinimais, visomis lytimis, veiksmis skelbia žmogui nenuvokiamą Dieviškumo galią ir orumą.

Tarsi zaibavimo nušvietimais Krišna rodo Ardžunai ilgų aiškinimų patį tūrį, būtent, kad jis ir visos būtybės, vis-tiek, kokios jos ir nebūtų, yra Visatos Viešpaties esimo atšvaista. Jis, pats Esmingumas, apsireiškia kiekvienu dalyku savaip ir žmoniškumu kaip sąmonybė.

Visų būtybių pareiga yra, nors jos ir būtų kazi-kokios menkos, pasistengt būti Jo Didingumo ryškėjimo priemone ir, iš viso savo menkumo iškoptamos, vykdyti Jo valią, kuri kartais, pasidarius būtinumams, yra ir karinis veiksmas ir net griovimas, naikinimas.

Ardžuna sakė:

- 1- Mano gerui Tu man kalbėjai žodį apie augstiausiąjį Slėpinį, vadinamą patiu Esmingumu, ir mano apsiniaukimas yra pradingęs.
- 2- Iki smulkmenų girdėjau iš Tavo, Tu su akimis kaip Kamalamo (Lotaus) lapai, kaip

iškyla ir pranyksta būtybės, ir girdėjau, kaip nepragaištąs yra Tavo orumas.

- 3- Tu man kalbėjai apie Savo Esmę, Augstiausiasis Viešpatie, ir tai norėčiau regėti viešpataujantią Tavo apraišką, Visa-ko Geriausiasai!
- 4- Jeigu manytai, kad galėčiau tai išvysti, Valdove, gaivatos Viešpatie, tada leiski regėti man nepragaištantią Tavo Esmę.

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 5- Tam tai stebėki, Partha, Mano apraiškas, kurios yra šimteriopos ir tūkstanteriopos, įvairiausių rūšių dieviškos su visokiomis spalvomis ir lytimis!
- 6- Išvyski Aditjas (saulinius dieviškumus), Vasus (spindėjimo dievaitius)! Pamatyki daug dar iki šiol neregėtų nuostabumų, Bharata!
- 7- Stebėki nūnai visą Kūrybą, judomąją ir nejudantiąją viename, suburtą Mano apraiškoje, Gudakėša, ir ką tu šiaip išvysti pageidautai!
- 8- Tik, tiesa, tu negali Mane matyti toms savo akimis, duosiu tau dievišką akį, nuvoki viešpataujantią Mano gaivata!

Sandžaja sakė:

- 9- Taip, Valdove, kalbėjęs didysis gaivatos

Viešpats, būtent Harij (Krišna), apreiškė Parthai augštiausiajį visur viešpataujantį Savo pasivaizdavimą,

- 10- su įvairiausiomis burnomis ir akimis, su gausiausiais nuostabiais žvilgėjimais, su visokiomis dieviškomis puošmenomis, kuriose iškelti visokiausi dieviški ginklai,
- 11- apreiškė nešiojantį dieviškais vainikais ir apdarais su dieviškais kvapais ir mostais, visa-ko kupiną, į visas puses atsizvelgiantį Dievą.
- 12- Jeigu dangūje kartu sušvistų tūkstantių saulių šviesa, tada ir tai vos galėtų prilygti didiojo Esmingumo spinduliavimui.
- 13- Tse tai Pandava regėjo visą Visatą su jos dalimis vieningame dievų Dievo apraiškoje.
- 14- Ir visai sukrėstas nusistebėjimo, su pasišiausiais plaukais nulenkęs galvą ties Dievu, kalbėjo Dhanandzaja (Ardžuna) sudėjęs rankas.

Ardžuna sakė:

- 15- Kaip nuostabūs dievaitiai Tavo apraiškoj, Dieve! Kaip ir būtybių tytveikai visokių rūšių! O lotaus ziede lyg regėčiau pat Augštiausiajį.

Man reiškias išminties didiūnai, dieviškos gyvatės.

- 16- Daugybė rankų, pilvų, burnų ir akių, niekaip naprėpiamą Tave visur stebiu! Nėr tavo apraiškoms pradios, nei vidurio, nei galot
Nėr Tau kilmės, Tu viso Viešpats, viso ir Apstabintojas!
- 17- Su vainiku, su kūle, skridiniu matau Tave visur be galo spinduliuojantį šviesiausiai, kad akys raibsta, žvelgiant į Tave, kurs žėri daug šviesiau neng saulės ir ugnies šviesa!
- 18- Kaip nepragaištamumą pat augštiausiajį, kaip visą Visatos turtingą lobnamį, vis budintįjį amžinų dėsnių saugotoją, kaip amžinąją dvasią numanau Tave!
- 19- Pradios nėra, nei vidurio, nei galo Tavo Galiai! Gausingos Tavo rankos; mėnuo, saulė Tavo akys, aukojimo ugnim man švietia Tavo veidas, jo spinduliavimu Tu šildai visą Visatą!
- 20- Tu dangų kaip ir žemę savimi pritvindai! Tavyj yra beribė erdvė, Tu Būva vienatinė! Regėjus baugia Tavo apraišką, trejopa gyvata gąstauja, Didesme.

- 21- Būriai dievaitių susivoksta Tavyje,
ir nuogastyj tūli, rankas sudėję, meldiasi,
o išminties didiūnai ir palaimintieji
Tau gieda skambias giesmes Tavo garbei.
- 22- Bet Rudrų, Aditjų bei Vasų, Sadhjų
ir Višvédėvų, Ašvinų bei Marutų ir Ušmapų,
ir Gandharvų bei Jakšų, Asurų bei Siddhų¹⁾
pulkai nusistebėdami Tave išvysta.
- 23- Didybė Tavo apraiškos, jos burnos, josios
akys,
oi, Didrauki, be skaitiaus! Rankų, rietų, kojų,
nasrų tše begalė, o dantys jųjų baisios.
Pasauliai, baimės sukrestė, tai mato kaip ir aš.
- 24- Spalvotais spinduliais Tu dangus nušvieti,
žiotis atvėrus, žėri didios Tavo akys!
Man sudreba širdis, tave taip matant,
ir sukrinku bejėgiai, Viešpatie!
- 25- Išvydęs Tavo ryklėse baisingas dantis,
kaip amžių ugnis visa ėdantias,
nebusvokiu kraštuose, saugos neberandu!
Būk malonus, dievaitių Viešpatie, Būva
pasaulių!
- 26- Visi jie, irgi Dhritaraštros sūnūs,

¹⁾ Įvairios dieviškos galybės.

- uzėmę žemę, jai didiais būriais valdyt,
su Bhišma, Drona, Sūtos gi sūnum,
kartu su mūs visais kariais ir jų vadais,
- 27- visi jie greit pragaišta tavo kramtyme,
kuris dantingas viską mala šiurpulingai,
Kas tik pakliūva jam, ūmai prazūva,
sutriuškintas jo galios, dingsta tarp dantų!
- 28- Kaip upių tvanas sravi nesulaikomai
išliet save į platų vandenyną,
taip šio pasaulio ir žmonių didvyriai
nugriūva į liepsnojantiasias Tavo rykles.
- 29- Greit kandys lekia į žoros liepsnas,
lyg patios skubintūsi tše prazūti,
taip šis pasaulis nuolatai spartiau
pats grūdiasi išnykti Tavo grauzime.
- 30- Visus pasaulius Savo veidų ugnimi
Tu apsupi ir sušliurpi tai, kas yra,
nušviesdamas gaisru bekraštę erdvę.
Taip viskas, Višnau, dega Tavo spindulia-
vime!
- 31- Oi, kas Tu! Aiškink man! Baugumas tokia
apraiška!
Lenkiuosi Tau, dievų Geriausiasai!
Leisk sužinot man, koks Tu esmiškai!
Patenkinki maloniai, ko geidauju!

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 32- Va, laikas Aš, praeidamas, kas gyva, visa rauju
Kartas sušaukęs vėl nebesamas greit padarau.
Nei vienas tų karių, kurie kovot sustojo,
irgi be tavo smūgių gyvas neišliks.
- 33- **Todėl pakilki! Išigyki reikšmingumą!**
Apveikęs priešus, dziaugkis valdiuva ir lobiu!
Visi yra jie Mano jau nudėti.
Būk įrankiu, kairį, Aš tavo dešinė!
- 34- Juk, Drona, Bhišma ir Dzajadratha
su Karna bei kitais jau Mano nuveikti.
Todėl kovoti tu bailus nebūki!
Tau lemta priešus nugalėt visus:

Sandzaja sakė:

- 35- Girdėjęs tokius Kėšavos (Krišnos) žodius,
rankas sudėjo vainikuotasis (Ardžuna) ir tarė,
nusilenkęs Krišnai, reikšdams Jam pagarbą,
iš nuogastio drebėdams ir meknodams.

Ardžuna sakė:

- 36- Pakilusi, Hrišikėša, Visata,
kilmingai giesta giesmės Tavo garbei.
Piktosios dvasios sprunka į visas šalis,
bet lenkias Tau būriai palaimintųjų.

- 37- Kaip gi to ir nepadarytų, Didesme,
juk Tu augštesnis ir už patį net Kūrėją,
pradėtojas, be pabaigos, dievaitių Viešpats,
Visam Tu namas, nenykstant Augštiausiasis,
kursai yra-nėra;
- 38- dievų Pirmasis, amžina Dvasia,
tauriausias Tūris visos Visatos,
Žinovas ir Žinotinas, augštiausioji Būva,
Tu išplėti Kūrybą, nuolat apsistabindams;
- 39- Tu Vajus, Jama, Agni, Mėnuo, Varuna,
Pradžapati (Pradios Pats), gyvumo didis
Protėvis,
garbė-garbė Tau, tūkstant kart garbė,
ir darkart, darkart Tau vienam garbė!
- 40- Garbė iš rytų ir iš vakarų,
garbė Tau, iš visų šalių, Tu visa-kas!
Tu galios begalė, nėra ribų tai galiai!
Savyj turi Tu visa, būdamas visam Esmė.
- 41- Kad perdrąsus Tave laikydams bitiuliu,
sakydavau: O draugai, Krišna, Jadava,
nenumanydams Didingumo Tavo,
neatsargus, patrauktas palankumo;
- 42- kad aš, juokaudams atsitiktinai,
žaisme ar lovoje, krėsele ir puotoj,

ar viens, ar su kitais Tau pagarbos nereiskiau,
Tu Neįtartinas, prašau atleiski, Neišmąsto-
masai!

43- Tu Tėvas viso, kas yra, kas juda ir kas stinga,
garbės Vertiausias, išmintių Sviesiausias,
nėr kas Tau lygus būtų, kas Tau pranašesnis.

44- Todėl Tau kūną iki žemės nulenkiau,
ir garbę priderantiai reiškiau, Viešpatie!
Kaip tėvas savo sūnų, draugas savo draugą,
ir mylintysis mylimą, pakęsk mane, Dieve!

45- Nudžiugęs pamatiau, ką niekad neregėjęs.
O tik širdis, pagauta baimės, prislėgta.
Man apsireišk, Dieve, nuvokiamai!
Būk malonus, dievaitių Viešpatie, kurs
visame!

46- Tave norėčiau vėl matyti kaip seniau
su vainiku, su kūle, rankoje su skridiniu!
Su keturiomis rankomis man rodykis,
Tu Tūkstantranki, kurs vaizduoja Visatą!

Palaiminimo Viešpats sakė:

47- Tau malonus, Aš rodiaus, Ardzuna,
ryškiausiu vaizdumu iš savo gaivatos.
Beribę Visatą Aš spinduliuodamas kuriuos.
Kaip tu nieks visa-tai ligšiol nėra regėjęs.

48- Nei Vėdos¹⁾, aukos, mąstymai ir doviai,
neigi veiksmai, nei kietas užsigrūdymas
padaro galimą šią apraišką išvysti,
kuri tik teikės tau, tu Kurų vyriškiausiasai!

49- Nebūk išgąsdintas ir nesumiški,
Ši baugų mano atvaizdą regėjęs!
Atmeski baimę, būk linksmos širdies
ir vėl nuvok Mane, sau atitinkamai!

Sandzaja sakė:

50- Taip Ardzunai kalbėjęs, Vasudėva (Krišna),
vėl davėsi savo prastu būdu ir, nuramin-
damas nusigandusįjį, Didesmis reikėsi ma-
loniu asmeniškumu.

Ardzuna sakė:

51- Išvysdamas tokią žmonišką Tavo apraišką,
Džanardana, dabar vėl susivokiu savyje ir
savo prigimtyj.

Palaiminimo Viešpats sakė:

52- Labai sunku regėt šį mano atvaizdą, kurį
stebėjai. Net gi dievaitiai jį matyti ilgstas
visumet.

53- Nėra galima, nei Sventraštius skaitant, nei
užsigrūdant, nei duoklių duodant arba

¹⁾ Sventraštis.

- dovanų, Mane išvyst, kaip tu Mane patyrei.
- 54- Bet atsiduodant Man vienam ir niekam šiaip, taip, Ardzuna, tad galima Mane pagint, Mane matyt ir susivokti esmiškai Manyj, Parantapa.
- 55- **Kurs Mano darbus dirba, Man atsidavęs kaip Augštiausiajam, prie nieko neprikibęs ir be neapykantos su visomis būtybėmis gyvena, Manyj tas susivokia, Pandava.**

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės,
Bhagavad Gitos,
vienuoliktasis Pokalbis, įvardintas:
Gaivata iš Regėjimo Augštiausiojo apraiškų
Visatoje.
(Višvarūpa-Daršana-Joga.)

XII - Pokalbis.

Gaivata iš Atsidavimo Augštiausiajam.

Labai reikšmingas yra esmiškas maldingumas. Norint Dievo melsties dvasioje ir teisybėje, reikia iškilti iš žmogaus asmeniškumo ir kilti dieviškan Esminguman. Kuriam reikalingo tam išmanymo ir galios nėra, tas turėtų nors pasistengt iškopti iš savininkavimo ir jį palikti.

Suvokęs skirtumą tarp neapsireiškiantio Augštiausiojo ir apsireiškiantio Viešpaties, Ardzuna atsitiktinai klausia, į ką širdį kreipti geriau. Krišna atsako, kad sunkiau yra kreipties į Neapsireiškiantįjį, lengviau numanomas sąmoningasis gyvumas, kuriuo Apsireiškiantysis spinduliuoja. Pamąstius giliau, abi pastangi, abu būdu pasišvęsti Dievui, esmiškai nėra skirtingu; o vienas ir tas pats, būtent vis-délto atsigręžimas į Augštiausiajį ir atsidavimas Jo pasireiškimui. Tada žmogus gyvena ir pasilieka veikdamas Jo valioje, kurioje visi gyvename.

Ardzuna sakė:

- 1- Yra tokių, kurie, nuoširdiai Tau atsidavę, Tave garbina, o kiti kreipiasi į Nepragaištantįjį, Neapsireiškusįjį. Kas jų budresnis gaivatoje?

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 2- **Kurių Sirdis Manyje parimsta, kurie drausmingi, visados giedriojoje nuotaikoje Mane garbina gyvu tikėjimu, tie mano laikomi geriausiai atsidavusiais.**
- 3- Kurie garbina Nepragaištantių, Neapsakomųjų, Augštiausių, Nesvyruojantių, Patvarųjų,
- 4- ir visas savo jusles tramdo, visa-ką su ramumu pasitinka, dziaugiasi visų būtybių gerove, tie tikrai Manyje gyvėja.
- 5- Sunkenybės tųjų yra didesnės, kurie Sirdį skiria Neapsireiškiantiam. Įsikūnyjusiesiems reikia labai prisiveikt, norint susirast Jame!
- 6- Kurie Manyje susivokę atsidada visų veiksmo davinų, Man skirdamiesi ir niekam kitam, Mane garbina, pasišventę gaivatoje,
- 7- tie Mano nepoilgo keliami iš mirtingumo jūrų ir grįžailiojimo, Partha, kadangi jų Sirdis Manyje tvirtinasi.
- 8- **Atsidėki visiškai Manyje, savo dvasiai leiski atsigauti Manyje ir tu po viso tada be abejonės Manyje gyvensi!**
- 9- Bet negalėdamas savo Sirdimi patvariai Manyje parimti, stengkis gaivatos pratimais Mane pasiekti, Dhanandzaja!

- 10- O jeigu ir tokioms pastangoms neuztektų tau jėgų, bandyki nors dalyvauti Mano darbe, ir veikdamas daryki visa, Man įtikt norėdamas, tada tu pasieksi tobulumą.
- 11- O jeigu ir taip tu elgties neįstengtai, ir Mano gaivatoje nesusivoktai, atsidėki savo veiklos laimėjimų ir darbuokis, parimdamas savo esmėje!
- 12- Tikrai svarbesnis už pratimus yra mąstymas, bet mąstymą viršija susikaupimas, o už susikaupimą reikšmingesnis yra atsidėjimas veiksmo davinų. Atsidėjimas iškarto ramina.
- 13- **Kurs nepyksta jokiai būtybei, visa-kam yra malonus, kiekvieną užjautia, yra be gėdos, be savininkavimo, lygiai nusiteikęs skausme ir dziaugsme, visiškai atlaidus,**
- 14- **visumet patenkintas, yra drausmingas gaičius, tvirtu ryžtingumu, Man skirdamas Sirdį ir sąmoningumą, Man pasišventęs, tas Man yra mielas.**
- 15- **Kurs nekvaršina pasaulio, ir kuris nesijaudina pasaulio varginamas, kurs yra iškilęs iš dziaugsmo, apmaudo ir baimės neramumų, tas Man mielas.**

- 17- Kurs nesidžiugina ir neapsimauđyja, neliūsta ir negeiduliauja, atsigadėdamas malonumo ir nemalonumo, Man pasišventia, tas Man mielas.
- 18- Kurs yra toks-jau priešui kaip ir draugui, toks pats liekasi giriamas kaip ir peikiamas, speige bei kaitroje, smagume bei vargsme, atsikliudęs nuo prisikibimo,
- 19- kuriam vis-tiek, ar jam pasipriešinama ar pritariama, kurs tylus pasitinka visa, kas jam tenka, kurs gyvena lyg be namų, yra tvirtos širdies, Man atsidavęs, tas žmogus Man mielas.
- 20- Bet visi, kurie šiuos pareiškimus gyvu tikėjimu priima kaip gyvybės gaivestį ir Man kaip Augštiausiam atsiduoda, jie Man itin mieli.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės
 Bhagavad Gitos,
 dvyliktasis Pokalbis, įvardintas.
 Gaivata iš atsidavimo Augštiausiam.
 (Bhakti-Joga.)

III-Dalis.

Žmogus - Gaivius ir Kliūtis, kurias jis Gyvenime uztinka.

Visoje Bhagavad Gitoje kalbama apie žmogaus gyvėjimą, vadinamas jo atsigavimą savo kilmėje, būtent Dievūje. Tam svarbu, kaip aiškina pirmoji dalis, kad žmogus gyventų ir veiktų neprisikibęs prie savo veiklos davinų, šiaip jis pasiliktų jų priklausomas ir todėl tamsumoje. Antroje dalyje tad aiškinta, kad prasmingesnis žmogaus elgesis išauga iš jo atsidavimo Augštiausiam, kuriame jis pagaliau tuo atsidavimu visiškai atsibunda. O toliau tada, trečioje dalyje, nurodomos visos kliūtys, kurios tokias pastangas trukdo.

Tos kliūtys glūdo Visatos Kūrėjo apraiškoje. Ji vadinama Prakritim, ir yra juslinės srities gyvenimas, daigtiškumas. Vis dėlto tos kliūtys svarbios, kadangi jos skatina žmogaus pastangas. Jų gaivalai yra trys kokybės, Sanskrito žodiu: trys Gunos, būtent Sattvam, skaistuma, Radžas, kaitruma, ir Tamas, tamsuma, glūduma.

Uzgimdamas žmogus patenka į jų valdomąją būvą, ir gyvendamas jis turėtų stengtiesi iškilti ir laikyties augštųjų kokybių. Žmogaus pastangos

yra sėkmingos, kada jis išmano savo esmę esant kita-kuo negu prigimtis, gamta, ir visas juslinis gyvenimas su visais jo apsiraiškimais.

Žmogaus esmėje, jo dvasioje - sieloje, atsispindi dieviškumo Dvasia, Puruša, prieš kurią stovi visi Kūrybos gaivalai, daigtiškumas, Prakriti.

Visa-tai aiškiai išmanant, dieviškasis gyvenimas pasidaro galimas. Bet jeigu žmogus tuo nesirūpina, jis gyvendamas slysta nuolatai daugiau į Asurų, monų (daimonų), į pažmoniškumo valdiuvą, ir yra supamas tarp juslinių ir vidujesnių būtių ir patirtių. Taip jis tada gyvena nelaisvėje ir yra ne savo valios esmė, o pažmoniškumo vergas, kol nėra iš tos būties išvaduojamas.

Išvadavimą vykdo Dieviškumas žmoniškume, bet tik tada ir ta sąlyga, jeigu asmenybiškasis žmogus kreipiasi Jopi ir Jo valiai atsiduoda. Tada žmogus, vadinamas, žmoniškoji esmė, žmoniškoji dvasia - siela, vėl nusimano Dieviškume, iš kurio ji yra kilusi ir vis būva, nors tai nežinodama.

Atokiausiai nuo galimumo, Dieviškumui patirti, gyvena žmogus, kurs taip labai gobimas tamsumos, kad toji jo asmenybėje yra valdantioji galia. Toks žmogus tada šliauzia gyvendamas

savo amžiaus keliu, nieko nemąstydamas apie gyvesnį gyvenimą, apie dvasines patirtis, apie žmogaus amžiaus prasmę.

Artiau tam lygiui, kuriame galima Dieviškumą patirti, gyvena žmogus, kuriuo kaitruma vyriausiai apsiraiškia. Žmogus tada yra veiklus, jeib visa išvengtų, kas jo siekiams priešinga, kas jam nemalonu. Išlengvo jis ir vis geriau nuvokia ir supranta įvairių patirtių skirtumus, ir stengiasi pasirinkti maloniausias, daugiau malonumo žadantiasias.

Artiausiai Dieviškumui gyvena skaistumos žmogus. Jam vis geriau aiškėja, kad Dieviškume patiriamas pilniausias, tobuliausias malonumas ir palaiminimas.

Išmokti iš tų kokybių painiavos **iškilt ir gyvėti, būtent, susivokti Dieviškume, Jame atsigauti, sąmoningėti ir tuo prigimties gyvenime galingėti, yra kaip tik žmogaus gyvenimo prasmė.** — Visi juslių pasaulio daigtai yra tų kokybių padariniai. Ir gyvenimo vyksmas regimai siekia tas kokybes padaryti dvasiškesnes, ir taip visa, kas yra, gražinti į jo kilmę.

Minimos kokybės visiems gyvenimo dalykams suteikia tam tikrus ypatumus. Žmonių gyvenime jos tiesiog regimai ir tuo pasizymi, kaip žmogus elgiasi, koks jo veikimas yra, ką jis valgo, kuo džiaugiasi ir dėl ko liūsta, koks yra jo išmanymas, jo tikėjimas, jo aukojimas, jo atsizadėjimas ir atsidavimas.

Skaitant visa-tai tretiojoje Bhagavad Gitos dalyje, reikėtų suprasti, kad tuo laiku, kaip ji parašyta, žmonių protavimas ir mąstymas vyko visai kitokioje sąmoningumo šviesoje ir spalvoje.

Todėl nelengva dabarties žmonių sąmonei sužiebtį Bhagavad Gitos žodžių prasmę mūsų laikų kalba. Bet pasistengta, kiek galint, tai padaryti. Ir atsidėjus skaitant, kas parašyta, pamazu, tur-būt, vis geriau aiškės kas manyta.

XIII-Pokalbis.

Gaivata išmanant Skirtumą tarp Būklės ir Būklę Patiriantiojo.

Krišna aiškina skirtumą tarp prigimties ir dvasios kaip apie dalį augštiausiojo išmanymo. Jį įgijus, žmogui esmiškasis gyvumas pasidaro neabejotina tikruma, ir žmogus tvirtėja visame savo veikime.

Ardžuna sakė:

Suzinot norėčiau, kas daigtiškumas (mediaga) ir kas dvasia, kas žinotinoji būklė ir kas tai, kas ją sužino, kas išmanymas ir kas išmanyta, Kėšava!

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 1- Būkle vadinamas kūnas, Kauntėja; kurs jį tokiai esant išmano, tasai sakomas esąs būklės pažintoju.
- 2- Mane išmanyki, kaip būklę žinantįjį visose lygyse, Bharata! Pažinti būklę ir būklę žinantįjį, tai manau yra žinojimas.
- 3- Kas ta būklė yra ir kokių ypatumų, kaip ji kinta, iš kur ji, kas jis, būtent ją žinantysis, ir kas jo galia, tai suglaustai išgirski iš Manęs! —

- 4- Išminties didiūnai visokiais būdais ir įvairiomis giesmėmis tai yra skelbę, ir prasmingais eilėsių žodiais apie Augštiausiajį patvirtinę.
- 5- Didieji gaivalai, sąmonybės (atskiro sąmoningumo) kūrėjas, budrumas, neatskleistasis gyvumas, dešimtis juslių, ir vienatinysis gabumas, penki juslių laukai,
- 6- geiduliavimas, neapykanta, dziaugsmas, skausmas, auguma (organismas), protas, uolumas, taip suglaustai minėtina būklė su jos pakitimais.
- 7- Kuklumas, nesididiavimas, neskudinimas, atlaidumas, atvirumas, klusnumas mokytojui, skaistumas, patvara, drausmingumas,
- 8- atlyžmas jusliniems dalykams ir savininkavimui (egoismui, svetnaudiškumui) nuvokimas to, koks vargsmas ir menkumas yra gimimas ir mirtis, senatvė ir ligotumas,
- 9- neprisikibimas, bešališkumas sūnams, moteroms, namams, tvirtumas bei lygios nuotaikos būti geistinuose ir negeistinuose nuotykiuose,
- 10- gaivatoje nesvyruojas atsidavimas Man, o ne kitam, nenuklystantiai pasilikimas vienat-

- vėje, nepasimėgimas pramogomis žmonių sambūryje,
- 11- patvara Esmės susizinojime, nuvokimas išmanymo esmiškumo, tai yra žinojimas, o kas kitaip yra, tai nežinojimas. —
- 12- Noriu tau ir paaiškinti, kas išmanyta ir veikia kaip gyvybės gaivestis, kada išmanyta, būtent, be prasidėjimo esamas Augštiausiasis, Amžinasis, kurs vadinamas esamu ir neesamu, vienu žodiu: Tat ir Netat.
- 13- Visur Tatai turi rankų ir kojų, visur Tatai turi akių, galvų ir burnų; visur su ausimis, Tat būna gyvenime visa aprėpęs;
- 14- spinduliuodamas iš visų juslinių kokybių, be jokių juslių, be prisikibimo visa-ką palaikydamas, be kokybių, o tik kokybėmis pasimėgtojas,
- 15- būtybes apgobdamas ir jas gyvindamas, be judos ir judrus, nenuvokiamas dėl jo slėpinumo, šis Tat yra toli ir arti;
- 16- nepadalintas po būtybes, jose vėl lyg padalintas, Tat yra, kas žinotina kaip visų jų globėjas, kurs visa Savyje turi ir iš Savęs vėl išreiškia.

- 17- Visų šviesumų Tatai yra šviesa, sakomas esąs anapus tamsumos, esąs išmanytinas ir išmanymu nuvokiamas ir būnaš visų širdyse.
- 18- Taip trumpai pasakyta, kas yra būklė, kas išmanymas ir kas išmanytina. Žinodamas tai, man atsidavusysis susivoksta Manyje. —
- 19- Žinoki, kad daigtiškumas (apraiškos pamatas) ir dvasia (sąmoningumas) yra abu be pradios! Toliau žinoki, kad pakitimai ir kokybės išskyla iš daigtiškumo!
- 20- Sakoma jį esant versme, veikimų skatinimo ir jų davinių, bet dvasia esanti galimumas dziaugtiesi ir liūdėti.
- 21- Gludodama apraiškoje, dvasia maginasi (pasimėgsta) kokybėmis, gimusiomis iš daigtiškumo; prisikibimas prie kokybių yra priezastis jos uzzgimimo geroje ir negeroje gimdoje.
- 22- Augstiausiasis dvasiškumas kūne, sakoma, esąs priežiūra ir leidėjas, globėjas ir pasimagintojas, didysis Viešpats ir pats Esmin-gumas.
- 23- Kurs tokiu būdu išmano dvasiškumą ir daig-tiškumą su jo kokybėmis, tas, būdamas ir kazi-kokioje būklėje, nebeuzgimsta išnaujo.

- 24- Tūli susikaupdami savo esmėje, regi Esmę, Esmiškumo padedami; kiti ją regi mąstymo gaivatoje, kiti veikimo gaivatoje;
- 25- dar kiti, visa-tai nežinodami, pasiklausę ką kiti kalba, gyvena su pagarba Esmiškumui ir išskyla iš mirties, laikydamiesi šventais zodiais.
- 26- Jeigu kuri-nors būtybė gimsta, stangi ar judri, žinoki, Bharatų Stipriausiasai, kad tai įvyksta, sutampant būklę patiriantiajam su būkle!
- 27- Kurs mato, kad augstiausiasis Viešpats yra tas pats visose būtybėse, nepragaištamumas pragaištamume, tas iš tikrųjų regi.
- 28- Matydamas patį Viešpatį visur lygiai būnant, jis neskudina Esmės savo esmiškumu ir zengia augstiausiuoju keliu.
- 29- Regi ir tasai, kurs supranta, kad iš daigtiškumo pasidaro veiksmai ir kad Esmiškumas neveikia.
- 30- Numanydamas, kad įvairių būtybių buvi-mas palaikomas Vienatinio ir iš Jo plinta, jis gyvėja Augstiausiajame.

- 31- Būdamas be prasidėjimo ir be kokybių, nepragaištąs, augštiausiasis Esmiskumas nesibaigia, nors ir apsireiškia kūnu, Kauntėja, jis neveikia ir nėra veikiamas!
- 32- Kaip visur esama dūksmė, (Akaša) nėra veikiamą dėl savo skystumo, taip ir Esmiskumas, visur kūne būdamas, nėra lietiamas.
- 33- Kaip saulė nušvietia visą pasaulį, taip visą būklę nušvietia būklės Viešpats, Bharata.
- 34- Kurie išminties akimi nuvokia skirtumą tarp gyvenimo ir gyvenimą patiriantiojo, ir būtybių atsigavimą iš daigtiškumo, tie susivokia Augštiausiajame.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės

Bhagavad Gitos,

tryliktasis Pokalbis, įvardintas:

Gaivata išmanant Skirtumą tarp Būklės ir Būklę Patiriantiojo.

(Kšetra — Kšétradžna — Vibhaga — Joga.)

XIV - Pokalbis.

Gaivata iš Atsikliudymo nuo trijų Kokybių.

Visame, kas yra ir kas atsitinka, veikia gamtos galios, būtent, daigtiškumo kokybės (Gunos). Apie tai dabar platiau kalbama. Bet vis kartojama, kad Dieviškumas yra kita-kas, kad jis turi būti numanomas augšt visų tų apraiškos ypatumų. Iš jų painiavos žmogui reikia iškilti, norint atsibusti esmingame gyvume.

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 1- Dar kartą noriu tau aiškinti geriausią išmanymų išmanymą, kuri įgyję, visi atsigrazos (Muni) pasieko augštiausiajį tobulumą.
- 2- Tvirtėję tame išmanyme ir Manyje esmiškai susivokę, jie nebegimsta, Visatai išnaujo susikuriant, ir nebegąstauja, jai pranykstant.
- 3- Didysis Kūrėjas yra mano gimda; į Ją dedu diegą, iš kurio tenka gimimas visoms būtybėms, Bharata.
- 4- Nors gimsta visi gyvūnai iš visokių gimdų, Kauntėja, didysis Kūrėjas yra visiems tikroji gimda ir Aš tėvas, kurs teikia tam diegą.
- 5- Skaistuma (Satvam), Kaitruma (Radža), Tamsuma (Tamas), yra kokybės, gimusios iš

- daigtiškumo, kurios, klausyk, Didranki, kūnu gaubia įsikūnyjusįjį Nepragaištantiįjį.
- 6- Tse skaistuma su savo tyrumu, šviesa ir sveikumu jį laiko jam atsiduodant laimingumui ir išmintiai, Nejtariamaisai!
 - 7- Kaitrumos esmę pažink, kaip versmę nuolatinio troškimo ir kibimo prie jo siekinių; ji įsikūnyjusįjį pavergia, Kauntėja, jam įsikarštiavus veikiant.
 - 8- O tamsuma, gimstanti iš nesąmoningumo, kvaišina visa, kas įkūnyta; tai žinotina; ji reiškiasi neapdairumu, ištizimu ir vangumu, Bharata! —
 - 9- Skaistuma sukelia laimingumą, kaitruma kursto veiklumą, Bharata, o tamsuma, apniaukusi sąmonę, tikriausiai driekia sukrikimą.
 - 10- Skaistuma ryškėja, užviršyjus, kaitrumą bei tamsumą, Bharata! Kaitruma pirmauja, pagavusi po savim skaistumą bei tamsumą; o tamsuma viršų turi, apniaukusi skaistumą bei kaitrumą.
 - 11- Kad visuose kūno vartuose aušta išminties šviesa, tada žinotina, kad skaistuma įsigali.
 - 12- Goblumas, veiklumo įkarštis, darbštumas, nerimas, geidulingumas, visa-tai įsiveisia,

- kaitrumai prasiveržiant, Bharatu Geriausiai!
- 13- Niūrumas, tingumas, apsileidimas ir niūkumas pasireiškia tamsumai valdant, Kurų Pomėgi!
 - 14- Tikrai ryškėjus skaistumai, kūnu gyvenusiam atsitraukiant, jis išskyla į skaidriąją būvą tųjų, kurie pažįsta Augštiausiaįjį.
 - 15- Atsitraukęs (miręs) kaitrumos būsenoje, žmogus išnaujo gimsta veikliuose žmonėse; miręs, tamsumoje gyvenęs, jis iš naujo gimsta iš kvaišės gimdos.
 - 16- Taurios veiklos davinys yra skaistus ir be dėmių; kaitrumos veikla gimdo kantias, o tamsuma buria nesizinojimą.
 - 17- Iš skaistumos gimsta išmintis, geiduliavimas iš kaitrumos, iš tamsumos apsileidimas, aptemimas ir neišmanymas.
 - 18- Augštyn kyla, kurie skaistumoje pasilieka; veikliejie stovi viduryje, o žemyn smunka, kurie gyvena žemiausiojoje kokybėje, būtent tamsumoje.
 - 19- Vienos tiktai kokybės tėra skatinimai. Kurs tai mato ir tatai, kas yra augst jų, tas patenka į Mano būvą.

20- Kad kūno gyventojas iškyla per tas tris kobybes, iš kurių kūnas gaminasi, tada jis, išlaisvintas iš užgimimo ir mirimo, iš senatvės ir iš viso vargsmo, maginasi gyvybės gaivestimi.

Ardžuna sakė:

21- O kuo pasizymi tas, kurs yra iškopęs iš tų trijų kokybių, Viešpatie? Kaip elgiasi jis, ir kaip jis iškliūva iš tų kokybių?

Palaiminimo Viešpats sakė:

22- Kurs nesišiaušia nei šviesai, nei veiklumui, nei apsiniaukimui, Pandava, kada jie jam reiškiasi, ir jų negeidauja, kada jie nyksta,

23- kurs lyg atlyžęs laikosi ir nėra sukretiamas, kada kokybės veikia, manydamas, jos pasireiškiantios, ir pasilieka nesijaudindamas augst jų,

24- kuriam vis-tiek skausmas ar dziaugsmas, kurs savyje parimdamas, grumstą, akmenį ir auksą lygiai vertina, lygiai ir tai, kas miela ir nemiela, ir tvirtas liekasi toks pat giriamas ar peikiamas,

25- garbėje ir gėdoje nesujūra, toks pat yra draugų ir priešų šalims, laisvas tarp visų ketinimų, tas vadinamas iškilusiu iš kokybių;

26- o kurs be atsimetimo pasilieka atsidavimo gaivatoje, Man įtikt norėdamas, tas, iškilęs iš kokybių, yra priruoštas atsibust Augstiausiajame.

27- Nėsa Aš esmi Amžinoji būva, neišsemiamą gyvybės gaivestis, patvarumo esmi nuostatas ir nuolatinis palaiminimas,

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės
Bhagavad Gitos,

keturioliktasis Pokalbis, įvardintas
Gaivata iš Atsikliudymo nuo trijų Kokybių.
(Guna — Traja — Vibhaga — Joga.)

XV - Pokalbis.

Gaivata iš Sąmoningėjimo augstiausiajame Dvasiškume.

Dvasiškumą reikia numanyti trejopu, būtent, kaip praeinamą, nepraeinamą ir augstiausiajį. Žmogus yra esamo Dieviškumo apraiška gyvenime, ir turėtų būti šventnamis. Jis toks pasidaro, sąmoningėdamas Dieviškume ir taip Jį patirdamas. Kaip jau minėta tryliktame pokalbyje, Augstiausiasis yra nepasiekamasis Dvasiškumas ir kartu asmeniškai patiriamas Esmingumas.

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 1- Kalbama apie Šventąjį medį (Ašvattha), kurio šaknys yra viršūje, o šakos apatioje, kad jis neišgaištąs; jo lapai esą giesmės; kurs jį pažįsta, yra Šventraščio zinovas.
- 2- Žemyn ir augstyn tas medis tiesia savo šakas, misdamas kokybėmis; iš šakų sprogsta jusliniai daigtai, o šaknys šakojasi žmonių veiksnių daviniais pasaulyje.
- 3- Nėra tše nuvokiamas jo apstabas, nei jo galas, nei jo prasidėjimas ir ne jo pagrindas (kur jis šaknyjasi), bet neprisikibimo ginklu iš gerai išsaknyjusio medio išsikirtus,

4- tektų ieškoti tako anapus, kuriuo einant, nebėra grįžimo, tada susivokta kilminiame Dvasiškume, iš kurio visos amžių galios išplaukia.

- 5- Be išdidumo ir be suglebimo, apveikus prisi-kibimo netikumą, nuolat Esmėje parimstant, iškilus iš geiduliavimų, atsikliudius nuo priešybių grūtės, vadinamos dziaugsmu bei skausmu, taip patenkama be klaidiojimo į tai, kas nepragaišta.
- 6- Sviesa tše ne saulės, nei mėnesio, nei ugnies; nebegrįžta, kurs ten nukakęs, tai yra augstiausioji Mano būva.
- 7- Dalelė iš Mano amžinumo pasidaro gyvenimo srityje nepragaištama dvasiška gyvybe ir pagauna daigtiškume dygstantias jusles su protu kaip šeštuoju.
- 8- Įsikūnyjęs Viešpats, visa-ką patyręs, palikdamas kūną, ima patirtis su savim kaip vėjas kvapus iš jų miegojimo vietų.
- 9- Būdamas priežiūra ausyje, akyje, palietimo naryje, ragavimo naryje, užuodimo naryje ir protavime, Jis maginasi juslių dakykais.
- 10- Apdumtieji Jo nenujėgia vis tiek, ar Jis paliktų kokybes, ar jose glūdotų, ar jomis

- jų lydimas pasimėgtų; Jį išvysta tik išminties akys.
- 11- Paisistengdami gaiviai, gyvėje Esmėje, numano jį, bet neskaistėjusios dvasios žmonės, ir pasistengdami, Manęs nenuvokia, likdami nesusipratėliais. —
- 12- Spinduliavimas, kuriuo saulė nušvietia visą gamtą, kurs yra ir mėnesyje ir ugnyje, zinoki, kad jis yra Mano.
- 13- Prisunkdamas žemę, Aš iš jos visus gyvūnus išlaikau, juos kaip ir visus augmenis maitindamas gyvybingumu; tapęs gyvybės gaivumu esu viso gyvumo rasa (Rasa).
- 14- Pasidaręs gyvybės ugniškumu kvėpuojantių jų gyvūnų kūnuose, būdamas įkvėpavime ir iškvėpavime, Aš gaminu keturiopą maistą.
- 15- Visų Aš širdyse būvu; Mano teikiama atmintis, išmanymas ir svarstymas; suzinomas esmi visais sventraščiais, būdamas Aš pats Sventraščių kūrėjas ir jų zinovas.
- 16- Gyvenime yra dvi dvasini gali praeinamai apsireiškiantioji ir vis pasiliekančioji, būnamoji; praeinamoji skelbiasi būtybėmis, būvantioji vadinama nepragaištiantiaja, uoliaja augštuma.

- 17- Tikrai kita-kas yra augštiausioji dvasinė galia; ji vadinama tauriuoju Esmiškumu, kurs, triguboje gyvatoje prasiskleisdamas, ją išlaiko kaip nepragaištą jos Viešpats.
- 18- Toli būdamas už praeinamąjį ir augštesnis už nepragaištantįjį, būnantįjį, Aš todėl gyvenime bei Sventraštyje vadinamas augštiausiu Dvasiškumu.
- 19- Kurs neapdumtas numano Mane esant augštiausiu Dvasiškumu, tas, visa išmanydamas, Mano garbę skelbia visu savo buvimu, Bharata!
- 20- Taip šis slėpiningiausias mokslas yra Mano pareikštas, Nenusikaltėli! Kurs jį išmano, būtų budru išmintiumi, savo gyvenimo veiklą jis būtų atlikęs, Bharata!

Toks tai yra palaiminantios Giesmės
Bhagavad Gitos
penkioliktasis Pokalbis, įvardintas:
Gaivata iš Sąmoningėjimo augštiausiam
Dvasiškume.
(Purušottama - Joga.)

XVI - Pokalbis.

Gaivata iš Pasiaiškinimo to, kas dieviška ir kas daimoniška.

Tas žmogus žymiai taureja, kurs pasišventia dieviškumui. Kitoks yra, kurs atsiduoda pažmoniškumui, daimoniškumui. Jis slenka žemyn. Labai žinotina, kaip apsireiškia dieviškumo galybės, dievaitiai, kaip veikia daimonai gyvenime, ir kaip žmogus patenka į vienų ir kitų gyvumą. Dar ir turėtume nuvokti, kokia yra žmogaus gyvenimo prasmė, kurs, būdamas dieviškos kilmės, dažnai skiriasi daimonams ir jiems vergauja. Iš tos būklės iškilti, tėra tik vienas galimumas. **Žmogus turi pasišvęsti Augstiausiajam.**

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 1- Nebaimingumas, gyvybės skaistumas, patvarumas išmintingėjime bei gaivatoje, dosnumas, drausmingumas, pasiaukojimas, Sventraštio tyrimas, užsigrūdinimas, nuoširdumas,
- 2- neskudinimas (pakanta), teisingumas, nesipykinimas, atsizadėjimas, ramumas, nevylingumas, užuojauta gyvūnams, negeiduliavimas, švelnumas, kuklumas, nesvyrinėjimas,

3- ryžtingumas, atlaidumas, tvirtumas, tyrumas, teisingumas, nesididiavimas, tai yra dorybės to, kurs yra gimęs dieviškumui, Bharata!

4- Vylingumas, išdykumas, pasididiavimas, pyktis, rūstumas, kaip ir nesusipratimas, tai, Partha, yra savumai to, kurs yra gimęs daimoniškumui.

5- Dieviškumo ypatumai kelia į išvadavimą, daimoniškosios galios, kaip žinoma, pavergia. Nenusiminki, Pandava, tu gimei patekti dieviškumui! — —

6- Dvejopas yra būtybių gyvenimas pasaulyje, su dieviškumu ir su daimoniškumu. Apie dieviškumą jau platiau kalbėta. Klausykis dabar, Partha, ką pasakysiu apie daimoniškuosius!

7- Daimoniškieji žmonės nežino, kas darytina ir kas nedarytina; juose nėra nuoširdumo, nei teisingaus elgesio, nei tiesos.

8- Jie sako, pasaulyje neesą tikrumos, neesą jam kokio - nors nesutšiuopiamo pagrindo, neesą Dievo, viskas tše atsiranda vienas iš kito, be vieno prado vadovavimo; kėlėjas visa-ko esąs panūdimas.

- 9- Užsispirdami šioje nuomonėje, šie sugadintos esmės ir menko supratimo žmonės gimsta smarkavimo veiksmams, kuriais griauja gyvenimą kaip piktadariai.
- 10- Atsidavę sunkiai patenkinamiems geiduliams, patekę į vylingumą, į pasigyrimą ir į apsvaigimą, savo apsiniaukime išivelia į niekšiškus siekimus, į nesvarius apžadus;
- 11- skirdamiesi nenumatomiems kėslams, kurie žmogų tik prazudo, savo užgaidų pomėgį laikydami augstiausiu siekimu, jie įsitikina, kad tai gyvenimo esąs pats tūris;
- 12- suvaržyti šimtais lūkesties pantių, atsidavę geidulingumui ir neapykantai kaip augstiausiems tikslams, jie stengiasi neteisingai susikaupti lobiai, savo užgaidoms patenkinti.
- 13- „Stai, kas man šiandien teko! O ko geidauju, dar laimėsiu! Šis lobiai jau mano, o kitą taip - jau išsigysiu!“
- 14- „Šį priešą jau nukoviau, o kitus apveiksiu lygiu būdu! Aš esu viešpats, aš lobiu pasimėgt galiu, aš tobulas, aš galingas, laimingas!“
- 15- „Aš esu turtingas, garsios giminės! Nėra, kurs galėtų man prilygti! Aš aukosiu,

- dovanų dalinsiu, visa-kuo gėrėsiuosiu!“ Taip kalba nenusimanymo apstulbintieji.
- 16- Įvairių mintių apkvaišinti, įpainioti į nesusipratimo tinklą, atsidavę geidulių patenkinimui, jie griūva į biauromo prarają.
- 17- Save išgirdami, atkaklūs, lobiais pasididiodami ir apsisvaiginę, jie veidmainingai atneša aukas priešingai pasišventimo dėsniams.
- 18- Sukietėję savininkavime (egoisme), panirę galios troškime, išdykume, smaguriavime ar įtūzime, pasidarę pašiepėjais, jie neapkentia Manęs savyje ir kitų asmenyse.
- 19- Visumet vertiu šiuos gyvenimo grįžailiojime niekšiškiausius, neapykantos ir baisumo žmones į daimoniškumo gimdas.
- 20- Patekę į daimoniškumo gimdą, jie vis iš naujo gimsta apstulbinti, Manyje nesusivokdami, Kauntėja, ir slenka taip niekingiausiu gyvenimo taku.
- 21- Trejopi yra tos prarajos, to esmės naikinimo vartai, būtent geidulingumas, neapykanta ir gobšumas; todėl ta trejyba atmestina.
- 22- Iškliuvęs, Kautėja, iš šių, trijų tamsumos

vartų, žmogus gali rūpintis savo išganymu ir žengti gyvėjimo taku.

- 23- Kurs atmeta visas išminties taisykles, ir veikia akstinamas geidulingumo, tas nepasieka tobulumo, nei palaiminimo, ir ne gyvėjimo tako.
- 24- Todėl vadovaukis išminties dėsniais ir išmanyki, kas darytina ir kas nedarytina! Ir taip, susivokęs dėsningume, tu turėtai elgtiesi savo gyvenime.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės
Bhagavad Gitos

šešioliktasis Pokalbis, įvardintas:

Gaivata iš Pasiaiškinimo to, kas dieviška ir kas daimoniška.

(Daivasūra — Sampad — Vibhaga — Joga.)

XVII - Pokalbis.

Gaivata iš trejopo Tikėjimo Supratimo.

Pazinti reikėtų tikėjimo trejopumą, būtent paviršutiniškąjį, vidinį ir dvasinį. Paviršutiniškasis laikosi žodiais, nuomonėmis ir visokiomis apeigomis; vidinis tikėjimas kreipiasi į kažką kaip vaizduojamą, toli esamąjį dievą, dvasinis tikėjimas stengiasi žmogaus esmėje susivokti tse apsireiškiantiam Dievūje ir Jame numanyti savo gyvybę ir galią.

Apie visa-tai Ardzuna klausinėja, ir Krišna atsako, kas yra esmiškiausio gyvenimo prasmė ir kas ne, kuo pasižymi geroji, tikslingoji, netikslingoji ir mišroji elgsena, vyraujant žmogūje skaistumai, kaitrumai ir tamsumai.

Ardzuna sakė:

- 1- Kas yra iš tikrųjų galutinė lemtis tųjų, kurie išminties dėsnių nestebi, bet pilnu tikėjimu aukojasi, Krišna? Ar jie skaistumos, kaitrumos ar tamsumos žmonės?

Palaiminimo Viešpats sakė:

- 2- Trejopas yra išikūnyjusių tikėjimas, veikiamas jų prigimties, būtent, skaistiosios, kait-

riosios ir tamsiosios. Klausykis, koks jis yra!

- 3- Kiekvieno žmogaus tikėjimas toks, koks jo ypatumas, Bharata. Žmogus yra savo tikėjimo reiškinys. Kokio jis tikėjimo, toks jis yra.
- 4- Skaistūs žmonės garbina dieviškumą; kaitrumos žmonės atsiduoda gyvenimo, būtent, pažmoniškumo galybėms, daimonams, o tamsuoliai skiriasi gaivalingumo gaujoms ir smėkloms.
- 5- Kurie yra pagauti geidulių ir aistrų galios, tie varginasi veidmainiškai ir savitiškai skaudiais pratimais, nereikalaujamais išminties dėsnių;
- 6- nesusiprasdami jie kankina jų asmenyse suburtuosius gaivalus ir - gi Mane juose Būnantįjį; jų siekimai, tai žinoki, yra daimoniški (pažmoniški). — —
- 7- Trejopas yra taip - jau ir visų jų mėgstamasis maistas, kaip ir jų pasiaukojimas, jų užsigrūdymas ir jų dosnumas. Klausykis, kas jų skirtumai!

8- Valgomi dalykai, kurie galina gajumą, blaivumą, stiprumą, sveikatą, nuotaikos giedrumą, linksmumą, būdami sultingi, gaivūs, švelnaus riebumo, tūringi, širdiai malonūs, tie mėgstami skaistumos žmonių.

- 9- Kartūs, rūgšti, sūri ir labai karšti, aitrūs, rėziantio ir deginantio skonio valgiai yra mėgstami karštuojujū žmonių, ir suburia jiems skaudėjimų, negalavimų ir ligų.
- 10- Kas ilgokai pastovėjęs, netekęs skonio, kas pūva, nustelbta, išmesta, nesvaru, tai tamsuoliai valgo. —
- 11- Kad aukos atnešamos, kaip tai gyvenimo dėsniai reikalauja, nelaukiant iš to sau gėrybių, įsitikinus, kad būtina aukoti, tai yra skaistu.
- 12- Aukojant dėl laukiamos naudos iš to, ir pasigirt norint, Bharatų Geriausiasai, tada tai daroma kaitrumai vertiant.
- 13- Aukojant be atsiziūrėjimo į dėsnius, be patiekimo valgomų gaminių, be šventų

zodių, be dosnumo ir tikėjimo, tuo pasizymi tamsuma. —

- 14- Garbinant dieviškumą, dukart gimusiųosius, mokytojus, išmintius, branginant skaistumą, nuširdumą, saikumą, neskudinimą, tada tuo reiškiasi asmeninis užsigrūdymas.
- 15- Neerzinąs, teisingas, malonus ir gerą lemas, pasimokinimu brendęs kalbėjimas, vadinamas kalbiniu užsigrūdymu.
- 16- Vidinio gyvumo raminimas, švelninimas, tildymas, drausminimas, nuotaikos giedrinimas, visa-tai yra vadinama dvasiniu užsigrūdymu.
- 17- Sis trejopas su nuširdiausiu tikėjimu ir su atsidėjimu siekiamas užsigrūdymas, negeidaujant pomėgių, yra skaistus.
- 18- Dėl pastebėjimo, dėl garbės ir pagyrimo veidmainingai daromi užsigrūdyimo pratimai svyruoja, yra nepatvarūs, ir vadintini kaitrumos reiškiniais.
- 19- Kad užsigrūdymas vykdomas nesąmoningu nusistatymu, save kankinant, norint kitus pralenkti, tada sakoma jis esąs tamsus. —

20- Būtinąs dovis, duodamas atsilyginti negalintiam tinkamojoje vietoje, tinkamu laiku, to reikalingam asmeniui, minimas kaip skaistumos apsireiškimas.

21- Duodant nenoringai, laukiant atsigėrėjimo arba naudos, skelbiasi kaitruma.

22- Netikrojoje vietoje ir netinkamu laiku, nevertiems žmonėms, nemandagiai ir su panieka duodant dovi, bus elgtasi iš tamsumos.

23- Om, Tat, Sat, taip trejopai prisiminama Augštiausiojo. Seniau tais zodiasis buvo pašventinami dvasininkai, Sventraštiai ir aukos.

24- Todėl Om sakydavo visi Augštiausiaji numantieji aukodami, dovių teikdami, užsigrūdinimo pratimus darydami, kaip dėsniai to reikalauja.

25- Sakoma Tat (liet.: tat) visų, kurie nori išvadavimo, atsizadėdami visokio savo aukojimo, dosnumo ir užsigrūdyimo pasėkų.

- 26- Sat (tai, kas esti) yra sakoma, minint tikrumą ir malonumą; bet žodis Sat ir skiriamas tauriam veikimui, Partha.
- 27- Tariama Sat ir aukojimo, užsigrūdymo ir dosnumo patvarumui pareikšti; dar-gi veikimuose, turint mintyse Tat, sakoma Sat.
- 28- Bet kas be tikėjimo, be užsigrūdymo ir nenoriai žadama ir duodama, tai yra vadinama Asat (neesama, negera), Partha, ir yra niekinga, mirus kaip gyvenant.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės
Bhagavad Gitos,
septynioliktasis Pokalbis, įvardintas:
Gaivata iš Trejopo Tikėjimo Supratimo.
Sradha — Traja — Vibhaga — Joga.)

XVIII - Pokalbis.

Gaivata Atsizadėjimu siekiant Išganymo.

Atsizadėjimas ir atsisakymas yra du vidiniu veiksmu. Siekdamas atsigavimo, palaiminimo, išvadavimo, žmogus turi dėti visokias atsizadėjimo bei atsisakymo pastangas. Apskritai žiūrint jos trejopos. Menkiausias atsizadėjimas ir atsisakymas yra daromas be sumanumo, iš duslaus akstinimo. Kitoks jau yra atsizadėjimas ir atsisakymas iš savininkavimo, iš geidulingumo. Žmogus juo nori įsigyti tai, kas geriau už tai, ką jis turi ir ko atsisako. Tinkamiausiai žmogus atsizada ir atsisako, kad jis nebekimba prie to, ką gyvenimas teikia, bet atsiduoda Augštiausiajam. Tada nublunka visa, kas galėtų būti geistina, išnyksta linkimas geiduliauti ir nebereikia atsizadėjimo. Augštiausiajame nuvokiamas visas apstas. —

Visi iki šiol dėstyti mokslai apie atsizadėjimą visų gyvenimo ir veiklos davinų dar suglaustai kartojami. Akinama, kaip toms gėrybėms žmogus kurstomas savo asmenybės kokybių, ir kaip žmogaus pareigoms eiti tie daviniai yra reikalingi. Iškilus iš visa-to, žmogui tenka galutinis palaiminimas. Visa-šitą žinant, abejonės išnyksta,

žmogus tvirtėja ir tampa ryžtingas gyvenimui ir tiesai.

Ardžūna sakė:

1- Norėčiau sužinoti, Galingranki, kas yra atsisąžėjimas, Hrišikėša, ir atsisakymas ištikrųjū, Kėšino (Nelabojo) Apveiktojų!

Palaiminimo Viešpats sakė:

2- Atsisąžėjimu žyniai vadina tai, kad kas nebeveikia geidulių akstinamas dėl žadamo gėrio; o atsisakymu išmintiai laiko tai, kad kas nebekimba prie savo veiklos davinių.

3- Yra manytojų, kurie sako, kad reikia liautiesi veikti, kadangi veikimas pasidaręs nuodėme; kiti tvirtina, kad aukojimo, dosnumo ir užsigrūdymo veiksmai neturėtų būt atidedami.

4- Klausykis mano apsisprendimo atsisakymo atžvilgiu, Bharatų Geriausiasai! Sakyta, kad atsisakymas esąs trejopas, Vyrų Plėšrusis.

5- Aukų atnešimas, dovanų davimas ir užsigrūdymas yra išmintingojo skaistinimai.

6- Bet gi visi šie veikimai darytini, nekimbant prie jų, ir atsisakant nuo jų davinių; tai yra, Partha, tikriausia ir geriausia Mano nuomonė!

7- Dar ir nėra tikslu atsilaikyti nuo būtino pareiginio veikimo. Sakoma, kad atsilaikymas iš apstulbimo yra tamsumos reiškinys.

8- Kurs atsilaiko nuo veikimo, norėdamas išvengti nuovargio ir bijodamas skaudėjimų, tas daro tai kaitrumos vertiamas, ir atsisakymo gėris jam netenka.

9- Jeigu būtinas pareigos liepiamas darbas, Ardžuna, yra daromas be prisikibimo ir atsisakant nuo jo davinių, tada veikta skais-tumoje.

10- Nesibaido nemalonaus veikimo ir nekimba prie malonaus atsisakantysis, kurs yra skais-tumo nušviestas; jam pranyksta visos abejonės.

11- Ištikrųjū ir negali kūnu gyvenęs būti visiškai nieko neveikiąs; bet kurs tikrai atsisako nuo savo veiksmų laimėjimų, tas vadintinas atsikliudusiu.

12- Negeidaujamos, geidaujamos ir mišrios yra trejopos veikimo pasėkos, neatsisakantiam mirus; bet atsisąžėjusiajam nebėra jų nei jokių. —

13- Klausykis toliau, Didranki, ką tau kalbėsiu

apie penkis akstinus, minimus protavimo mokslo, kurie sukelia visus veikimus.

- 14- Jie yra: veiklos vieta, veikėjas, skirtingi nariai, visokie veikimo būdai (judesiai, pastangos, norai) ir lemtis kaip penktoji.
- 15- Kokį veiksmažmogus ir tik pradeda asmeni, kalba, protavimu, tauru ar niekšišku, vis tse reiškiasi šie penki skatintojai.
- 16- Todėl taip esant, tas žmogus, kurs neaiškiu protavimu savo sąmonybę laiko vienatiniu veikėju, yra nesusipratėlis ir nemato dalyko.
- 17- Kurs nėra patekęs į savininkavimo ypatumą ir nėra apdumto proto, tas nezudo, nors visus šiuos būrius išnaikintų, ir nėra sietas savo veiklos. —
- 18- Sumanumas, tai kas sumanoma ir manytojas yra trys veikimo įgalintojai. Narys, veiksmas ir veikėjas sudaro veiksmo trilinkumą.
- 19- Sumanumas, veiksmas ir veikėjas yra sakoma taip-jau trejopi, aiškinant juos kokybių ir jų skirtingumo atžvilgiu. Klausykis ir apie tai tinkamai!
- 20- Kad visose būtybėse regimas vienas nepragaištąs esamumas, nepadalintas po atskiras

apraškas, žinoki, kad toks išmanymas yra skaistus!

- 21- Vienok tokį manymą, kad visose atskirose įvairių būdų būtybėse esąs kiekvienoje atskiras esmiškumas, reikia suprasti, kaip kylantį iš kaitrumos.
- 22- O savo menkume prisikibus prie vieno atskiro dalyko, jį laikant sau visuma, nenumanant jo kilmės, jo siauros esmiškos reikšmės, tada skelbiasi tamsuma.
- 23- Pareiginis veikimas, kurs atliekamas be prisikibimo, be pamėgimo ir be neapkentimo, negeidaujant jo davinių, vadinamas skaistiu.
- 24- Bet kad veikiama, savo užgaidoms patenkinti, save labai vertinant, su didiu nusivarginimu, tada tse matoma kaitruma.
- 25- Pradedant akiai veikti, neatsižiūrint į pasėkas, į galimumą, į kitų žmonių nuostolį ir į jiems daromą neteisingumą, toks veikimas, sakoma kyląs iš tamsumos.
- 26- Kad veikiama be prisikibimo, be pasigyrimo, su tvirtumu ir pasitikėjimu, lygios nuotaikos pasisekime ir nepasisekime, tad veikėjas vadinamas skaistiu.

- 27- Aistringai geidaudamas savo pastangos laimėjimų, veikdamas iš gėdos, žiauriai ir nesvariai, pasidžiaugdamas ir vėl greit nusimindamas, toks veikėjas vadinamas karštuoliu.
- 28- Kurs be rimtumo, nieksiškai, atkakliai, apgauliai, vylingai, vangiai, greit nusivildamas ir delsdamas veikia, yra tamsuolis. —
- 29- Toliau klausykis, kaip tau aiškinsiu iki smulkmenų be liekanų, kaip protavimas ir standumas kokybiškai yra trejopas, Dhānandzaja.
- 30- Protavimas, kurs tikru laiku mokina pradėti ir baigti, nuvokdamas, kurs veikimas yra teisingas ir kurs neteisingas, kurs baugina ir kurs nebaugina, kurs pavergia, ir kurs laisvina, tas, Partha, yra skaistus!
- 31- Kad protavimas neįstengia numanyti, kas teisinga ir kas neteisinga, kas darytina ir kas nedarytina, tada Partha, jis yra kaitrumos niukiamas.
- 32- O kad protavimas, visai aptemdintas, laiko neteisingumą teisingumu ir visus dalykus apkreiptai apsprendia, tad jis yra tamsumos sugadintas.

- 33- Kad standumas, stiprinamas gaivatos, be svyrinėjimo palaiko mąstymą, gyvybės kvapo ir juslių veikimą, tada toks standumas yra skaistus, Partha!
- 34- Bet kad standumas, kuriuo einama pareiga, siekia pomėgio ir lobio, Ardžuna, žmogui prisikibus prie geidaujamų laimėjimų, tada jis kaitrumos stiprinamas.
- 35- Jeigu neišmanėlis negali atsigauti iš miego, baimės, liūdėsio, iš nusivylimo ir niūkumo, tada jo standumas yra tamsumos davinys. —
- 36- Dar išgirski iš Manęs, Bharatų Stipruoli, tai, ką pasakysiu apie trejopą pomėgį! — Kas patiriant vis išnaujo dziugina ir baigia skausmą,
- 37- kas pradioje tarsi nuodyja ir pagaliau yra gyvybės gaivestis, tai vadinama skaistiu pomėgiu, gimusiu iš laiminantio pabudimo Esmingume.
- 38- Kas, juslėms santykiuojant su jusliniais dalykais, pradioje yra kaip gyvybės gaivestis, o pagaliau lyg nuodai, tas pomėgis minimas kaip kylantiu iš kaitrumos.
- 39- Kad pomėgis pradioje ir savo raidoje sąmonę niukia, kad jis jautiamas tik miege,

tingume ir apsisvaiginime, tada jis vadina-
mas tamsumos reiškiniu. —

- 40- Nėra būtybės žemiškume, nei dangiškume tarp dieviškų galybių (dievaitių), kuri nebūtų susieta su tomis iš daigtiškumo gimusiomis kokybėmis. —
- 41- Dvasininkų, karių, liaudies žmonių ir tarnų veiksmai skirtingi, Parantapa, atitinkant tai, kurios kokybės iš jų prigimties ryškiau pasizymi.
- 42- Ramumas, drausmingumas, užsigrūdymas, skaistumas, atlaidumas, nuoširdumas, išmintis, žinojimas, tikėjimas yra dvasininkui prigimti.
- 43- Narsa, aistringumas, ryztingumas, šaunumas, patvarumas kovoje, dosnumas, viešpatavimas yra kario, jo prigimties tvirtinami savumai.
- 44- Laukų darbas, gyvulių auginimas ir pirkliavimas yra liaudininko jam su prigimtimi lemta dalis. Tarnauti yra prigimta tamsuoliui. —
- 45- Žmogus pasiekia tobulumą atsiduodamas jam skirtai pareigai. O kaip jis tobulėja, tokiu

atsidavimu gyvendamas, tai ir gi pasiklausyki!

- 46- Tobuluman žmogus kyla pareiginiu savo veikimu, jeigu jis garbina Jį, iš kurio yra visos būtybės, Jį, kurs Visatą yra praskleidęs.
- 47- Geriau yra savo pareigą eiti, kad ir be pasisekimo, kaip kitojo, nors tai ir geriausiai pavyktų. Kurs veikia, kam skiria jį jo prigimtis, tas nenusideda.
- 48- Prigimtas veikimas, Kauntėja, neturėtų būti vengiamas, kad ir trūkumais daromas. Visos pastangos yra kliūčių siautiamos, kaip ugnis dūmų.
- 49- Kurio sąmoningumas nėra temdinamas prisikibimo, — kurio asmenybė yra laikoma drausmėje, — kurs iš geiduliavimo yra iškilęs, tas atsizadėjimu pasiekia augstiausiąjį tobulumą. — —
- 50- O kaip tas, kurs yra pasiekęs tobulumą, susivokia Augstiausiąjame, tai dar trumpai išmoki iš Manęs, Kauntėja, tai yra aiškiausio išmanymo dalykas.
- 51- Atsibudęs skaistėjusiame sąmoningume, savo asmenybę laikydamas tvirtoje drausmėje,

- palikęs klausos ir kitų juslių dalykus, atmetęs aistringumą ir neapykantą,
- 52- skirdamasis vienatvei, saikiai valgydamas, suvaldydamas kalbėjimą, asmenį, mintis, nuolatai pasitvirtindamas kilniausiame susikaupime ir gaivatoje, visumet stengdamasis pasilikti sielos ramybėje,
- 53- atmetęs savininkavimą, smarkavimą, išdidumą, geidulingumą, rūstumą, nieko nebesivildamas, visiškai nurimęs, taip žmogus bręsta susivokimui Augštiausiajame.
- 54- Atsidavęs Augštiausiajam, jis yra giedros esmės, nenusimena ir negeiduliauja, liekasi visame tas pats visoms būtybėms ir pasieka Manyje Šviesiausiajį atsigavimą.
- 55- Atsidavimu jis numano Mane, kas ir koks tikrai esmi, ir taip Mane esmiškai pažinęs, jis susivokia pagaliau Esmingume.
- 56- Kurs taip visus savo veiksmus atlieka, pasistengdamas Manyje gyventi, tam tenka iš Mano malonės amžinoji nesugriaujama Būva.
- 57- **Skirki Man visa, ką tu darai, dvasioje visako atsizadėdamas; Man atsidavęs susipratimo gaivata, susivoki Manyje, vis atsimindamas Manęs!**

- 58- Nusimanydamas Manyje, tu Mano Malonės būsi keliamas iš visų vargsmų. Bet jeigu tu atkakliai nenorėtai klausyti, tada tau tektų žūti.
- 59- Jeigu išsigaužęs į savo asmenybę, manytai nekovosiąs, tavo pasiryžimas išėitų niekais, tavo prigimtis tave priverstų kovoti.
- 60- Tau, Kauntėja, tektų prigimties tau skirta pareiga neišvengiamai eiti, jeigu tu iš apstulbimo tai daryt ir nenorėtai.
- 61- Viešpats būna visų būtybių širdyse, Ardžuna, ir savo vaizdavimu ryškina visas būtybes, kaip dirbami puodai ant puodius skridinio.
- 62- **Su visu savo gyvumu susivoki Viešpaties apsaugoje, Bharata! Iš Jo malonės įgysi augštiausiają ramybę ir amžiną gyvatą! —**
- 63- Taip tau apreikštas išmanymas, kurs yra slėpiningesnis už patį slėpinį. Jį visiškai apmąstęs, daryki, kam tu linksti!
- 64- Kartotinai klausykis slėpiningiausiojo ir augštiausiojo Mano žodio! Labai tave myliu, todėl kalbu tavo labui.
- 65- Savo manymu parimki Manyje! Būki Man pasišventęs! Aukokisi Man! Ir Man nusilenki!

**Taip tu Manyje atsigausi, Savo ištikimumą
Aš tau pažadu, tu esi Man mielas!**

- 66- Palikęs visas prievartas, susivoki Mano globoje! Iš viso pikto tave Aš išvaduosiu! Nenusiminki! —
- 67- Visa-tai, ką tau pasakiau, neturi būt sakoma tam, kurs nesusidraudamas nesikreipia į Mane, kurs nesiima laiko pasišventimui, kurs nenori klausyties to, ką sakau, ir ne tam, kurs niekingai apie Mane kalba.
- 68- Bet kurs šitą augštiausiąjį slėpinį skelbia Man pasišventusiems, Man nuoširdiausiajį savo atsidavimą skirdamas, tas be abejonės susivoks Manyje.
- 69- Nėra žmonėse kito, kurs Man geriau patarnautų negu jis, niekas gyvenime už jį Man nebūtų mielesnis.
- 70- Ir kurs gilinsis į šį šventą mudviejų pasikalbėjimą, tas tuo Man su pagarba atneš savo išmanymo auką. Tai Mano nuomonė.
- 71- Ir tas žmogus, kurs su gyvu tikėjimu ir be pasipriešinimo šių žodių klausytusi, tas iškilęs iš žemiškumo, pasiektų spinduliuojantias gyvatas tųjų, kurių veikimai buvo taurūs.

- 72- Ar visa-tai tu, Partha, esi pasiklausęs su atsidavusia širdimi? O ar tavo niūkumas dėl nežinojimo yra pranykęs, Dhanadzaja?

Ardžuna sakė:

- 73- **Prasiblaivė apsiniaukimas, atsigavau atmintį iš Tavo malonės, Nepajudinamasis; tvirtas esmi; abejonės išnyko; darysiu kaip tavo žodis liepia.**

Sandžaja sakė:

- 74- Taip aš pasiklausiau šio nuostabaus pasikalbėjimo Vasudėvo ir didios sielos Parthos, kad man ir plaukai siaužėsi.
- 75- Iš Vjasos (dieviško žynio) palankumo teko man išgirsti šį slėpinį, šį gaivatos Viešpaties pamokslą apie gyviausiąjį atsibudimą, Krišnai patiam ties manim tai aiškinant.
- 76- Valdove (būtent Dhritaraštra), atsimindamas ir vėl atsimindamas šio nuostabaus ir švento Harios (Pilnaplaukio, Krišnos), bei Ardžunos pasikalbėjimo, vis džiaugiuos ir džiaugiuosi.
- 77- Ir atsimindamas ir dar atsimindamas nuostabaus Viešpaties apreiškos, mano nusistebėjimo

mas yra didis, Valdove, ir aš negana galiu
atsidziaugti.

78- Aišku man dabar, kad kur tik gaivatos
Viešpats, Krišna, kur saulys Partha atsistoja,
tše uztikrinta gerovė, pergalė, klestėjimas ir
tvirta gyvenimo tvarka. Taip mano išmanyta.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės
Bhagavad Gitos

slėpiningasis mokslas apie Augštiausiąjį šio
Sventraščio apie gaivata, Viešpaties Krišnos
Ardzunai teikiamų Pokalbių aštuonioliktasis,
įvardintas:

Gaivata Atsizadėjimu siekiant Išganymo.

(Mokša - Sannjasa - Joga.)

Palaiminimo Krišnai tesie garbė!

Tegul palaima klestėja visur!

Taip yra baigta Bhagavad Gita.

Palaiminimas visoms būtybėms!